

Asil Çelik grevi yasaklandı

Kazanmanın parolası: İŞGAL, GREV, DİRENİŞ!

Metal işçileri için 2017'ye yayılacak mücadelenin daha ilk evresinde, sermayeye hizmette kusur etmeyen dinci-gerici AKP iktidarı iş başına geçti ve Asil Çelik grevini "milli güvenliği bozucu nitelikte" olduğu gerekçesiyle gece yarısı alınan bir karar ile yasakladı. AKP iktidarı, ekonomik krizin ağırlaşan faturasını işçi ve emekçilere ödetmek için her türlü saldırı sürecini işleteceğini böylece açıkça gözler önüne sermiş oldu. **s.7**

●MİB MYK Ocak ayı toplantısı sonuçları s.6

Haftalık
Sosyalist
Siyasal Gazete

ISSN 1300-3585

Sayı 2017 / 03
20 Ocak 2017 * 1 TL

Kızıl Bayrak

www.kizilbayrak1.net

**El Bab'da savaş sürerken,
Astana'da görüşme hazırlığı yapılıyor...**

**HER ŞEY
DİNCİ-FAŞİST İKTİDARIN
BEKASI İÇİN!**

11

**Petro-kimya işçilerinin
mücadele tarihi - 2**

7 Aralık 1964 tarihinde başlayan ve 41 gün süren Bereç grevi petro-kimya işçilerinin mücadele tarihi açısından önemli bir yer tutmaktadır.

18

**Emperyalist savaş
hazırlıkları yoğunlaşırken...**

Nüfuz mücadelesi kızışmaktadır. Gökyüzünde savaş bulutları çoğalmakta ve emperyalist savaş tehlikesi her geçen gün daha da büyümektedir.

22

**Metal sektöründe
kadın işçiler**

Kadınlar, sektörde erkek işçilerin yoğun olarak çalışması ve ataerkil kültür ve gericiğin etkisiyle cinsiyetçi yaklaşımlara maruz kalmaktadır.

Sermaye düzeninin zor dönemeci ve devrimci sınıf çizgisi - EKİM

s.12

Kapitalizmin çöküşü - D. Baran

s.16

El Bab'da savaş sürerken, Astana'da görüşme hazırlığı yapılıyor...

Her şey dinci-faşist iktidarın bekası için!

T. Erdoğan AKP'sine teslim edilen Türkiye kapitalizmi, işçi sınıfıyla emekçilere kabarık faturalar hazırlıyor. O halde bu faturaları sorunun kaynağı olan dinci zorba rejimle temsil ettiği sermaye sınıfına ödetmek de her işçinin, her emekçinin boynunun borcu olmalıdır. Bunun için emperyalist saldırganlığa, cihatçı vahşete olduğu kadar, sermayenin vurucu gücü AKP iktidarına karşı da militan kitle direnişlerinin geliştirilmesi şarttır. Aksi durumda hem yayılmacı saldırganlığın, hem dikta histerisinin hem mezhepçi/şovenist politikanın kurbanı emekçiler olacaktır.

Fiili başkanlık sistemine "yasal kılıf" uydurmak için çırpınan dinci sermaye iktidarı, içeride faşist zorbalığa, dışarıda yayılmacı saldırganlığa sarılıyor. Dış politikası utanç verici bir hezimete uğramasına rağmen ordusunu Suriye topraklarına süren bu iktidarın savaş bataklığına saplanma ihtimali yüksek. 'Özgür Suriye Ordusu' yaftası astığı cihatçı çetelere dayanarak Suriye topraklarının bir kısmını işgal etmeye heveslenen T. Erdoğan AKP'si, ilk ciddi çatışmada cihatçılar tarafından ortada bırakılınca, binlerce askeri savaş alanına sürmek zorunda kaldı.

"El Bab'ı IŞİD'den kurtarma" gerekçesinin ardına sığınan AKP, 8 bin askeri savaşa sürerek pervasızlığını gösterdi. 6 yıldan beri beslediği cihatçı çetelerin bir kısmıyla çatışmak zorunda kalan bu iktidar, diğerleri ile suç ortaklığına devam ediyor. 23 Ocak'ta başlaması beklenen Astana görüşmelerine 'cihatçı çetelerin hamisi' rolüyle katılacak olan AKP şefleri, savaşı derinleştirerek hem yayılmacı heveslerini teskin etme, hem de Kürt halkının kazanımlarını tırpanlama hesabı içindeler.

Binlerce askeri savaşa sürerek 'sahada varız' diye böbürlenilen T. Erdoğan'la müritleri, himaye ettikleri çetelerin şeflerini Astana'ya götürerek 'masada da varız' demeye hazırlanıyor. Peş peşe gelen U dönüşlerinin ardından Rusya nezdinde -şimdilik- kabul görülen AKP iktidarı, Astana görüşmelerine 'etkili oyuncu' havasıyla katılmayı hayal ediyor. Oysa Türk devletinin temsil gücü, esas olarak masaya taşıyacağı çete şeflerinin çapıyla sınırlı kalacak.

Cihatçıların ana gövdesini oluşturan IŞİD-El Nusra ikilisi Suriye'de ilan edilen ateşkese uymuyorlar. Dolayısıyla Astana görüşmelerini de tanımıyorlar. Bundan dolayı AKP'ye kalan çetelerin çapı sınırlıdır. Bu durum, Astana görüşmelerinde 'masaya sürülecek kozlar'ın, iddia edilen aksine, çok etkili olmayacağını gösteriyor. Tam bu günlerde 8 bin askerin

savaşa sürülmesi, bu zayıflığı kısmen de olsa telafi etme ihtiyacından da kaynaklanıyor.

AKP şefleri, 'cihatçı çetelerin hamisi' sıfatıyla Astana'da masada olacaklar. Ancak heveslerine uygun bir çözümü dayatma gücü ve iradesinden yoksunlar. Görüşmelerde, İran'la Suriye'nin onayı ile hareket eden Rusya'nın masaya getireceği çözüm planı belirleyici olacaktır. Savaş alanlarında güçlü olan tarafın masada da güçlü olması eşyanın tabiatı gereğidir. Geçmişe kıyasla önemli ölçüde zayıflamış olan AKP iktidarı ile himayesindeki çetelerin masadaki etkisi bu nedenle sınırlı olacak.

Astana görüşmeleri Suriye'de devam eden savaşın bitirilmesi anlamına gelmiyor. Cihatçı çeteler ana gövdeleriyle savaşa devam ediyorlar. Sıkıştıkça vahşileşen bu çeteler, bir süre önce başkent Şam'ın su şebekesini bombalayarak milyonlarca kişiyi susuz bıraktı. Hal böyleyken cihatçı çetelerin Ankara'daki hamileri, İran'ı ateşkesi ihlal etmekle suçluyor. AKP'nin medyayı istila eden tetikçi beslemeleri cihatçıların akıl almaz vahşetlerini anmazken, halen Suriye ile İran'a kin kusuyor. Zira mezhepçi/şoven retoriğe sarılan beslemeler, her şeyi dinci faşist diktaya yasal kılıf uydurma planının bir aracı sayıyorlar. Bu durum bilindiği için U dönüşlerine rağmen, T. Erdoğan AKP'sine kimse güvenmiyor. Zira ortada bir zihniyet değişikliği nedeniyle değil, koşulların zorlamasıyla gerçekleşen U dönüşleri var.

IŞİD'le El Nusra dışındaki çeteleri anlaşmaya dahil ederek savaş alanlarını daraltmaya çalışan Rusya-Suriye-İran cephesi, Türk devletinin cihatçılara verdiği desteği sınırlandırmayı da hedefliyor. Rusya ile anlaşan AKP iktidarı, mecburiyetten de olsa bazı adımlar atmak zorunda kaldı. Ama Vladimir Putin dahil herkes AKP ile cihatçılar arasındaki ideolojik/or-

ganik ortaklığın devam ettiğinin farkında. Medyatik söylemlerin aksine, Türkiye'nin ABD'den bağımsız bir duruşu olmadığı da kimse için bir sır değil. Nitekim Rusya Dışişleri Bakanı Sergey Lavrov, Trump yönetimini de Astana görüşmelerine davet edeceklerini açıkladı. Davet, esas efendi Ankara'da değil Washington'da olduğu için gündeme getirildi.

Bir yandan savaş bataklığına dalan, öte yandan ikna edebildiği çeteleri Astana'ya taşımaya hazırlanan AKP iktidarının görüşmelerden çok şey elde etmesi mümkün değil. Buna karşın iki cephede harcadığı çabalar, Kürt halkının kazanımlarını baltalama histerisiyle yakından bağlantılıdır. Kürt halkına düşmanlıktan feyz alan bu ultra gerici politika, başkanlık sistemi için yükseltelen mezhepçi/şoven histeriyi kıskırtan bir rol de oynuyor. Denebilir ki, kısa vadede AKP şeflerini ilgilendiren de daha çok işin bu yönüdür. Zira dinci faşist diktaya yasal bir kılıf uyduramadıkları sürece işledikleri ağır suçların hesabını ödemekten kurtulamayacaklarını biliyorlar. Paçasını kurtarabilmek için ülkeyi savaş bataklığına atmaktan çekinmeyen bu gözü dönmüş zihniyet, ekonomik krizi de tetikleyerek, işçi sınıfıyla emekçiler için yeni felaketler yaratmakta da beis görmüyor.

T. Erdoğan AKP'sine teslim edilen Türkiye kapitalizmi, işçi sınıfıyla emekçilere kabarık faturalar hazırlıyor. O halde bu faturaları sorunun kaynağı olan dinci zorba rejimle temsil ettiği sermaye sınıfına ödetmek de her işçinin, her emekçinin boynunun borcu olmalıdır. Bunun için emperyalist saldırganlığa, cihatçı vahşete olduğu kadar, sermayenin vurucu gücü AKP iktidarına karşı da militan kitle direnişlerinin geliştirilmesi şarttır. Aksi durumda hem yayılmacı saldırganlığın, hem dikta histerisinin hem mezhepçi/şovenist politikanın kurbanı emekçiler olacaktır.

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2017/03 * 20 Ocak 2017 * Fiyatı: 1 TL

Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü:

Ersin Özdemir

EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi: EKSEN YAYINCILIK
Meşrutiyet Mah. Kodaman Sk. No: 111/15
Şişli / İstanbul

Tif. No: (0212) 621 74 52 - 0536 285 73 25

e-mail: info@kizilbayrak.net

twitter: @kizilbayraknet

www.kizilbayrak1.net

Baskı: SM Matbaacılık - Çobançeşme Mahallesi Sanayi Cad. Altay Sk. No: 10 A Blok - Yenibosna / İSTANBUL

“Dindar nesil” projesi işlemeye devam ediyor

AKP iktidarı, toplumu kuşatan ve nefessiz bırakan dinci-faşist uygulamaları yaşamın her alanında pervasızca hayata geçirmeye devam ediyor. Bu uygulamaların son örneği ise eğitim alanında gündeme gelmiş bulunuyor.

“Dindar nesil” yetiştirmeyi kendisine parola edinen AKP iktidarı, 2017-2018 yıllarında uygulanacak olan eğitim müfredatlarında ciddi değişiklikler yapmaya hazırlanıyor. Toplumsal yaşamı dinselileştirmek için her türlü yöntemi kullanan AKP gericiliği, eğitim-öğretim alanını da bu amaç doğrultusunda dizayn etmeye devam ediyor.

YENİ MÜFREDATTA EVRİM TEORİSİ YOK, 15 TEMMUZ VAR

Müfredatta yapılacak olan değişikliklerin ilkökul, ortaokul ve liseyi kapsadığı belirtiliyor. Milli Eğitim Bakanlığı tarafından hazırlanan yeni müfredatta Darwin’in evrim teorisinin ders kitaplarından çıkarıldığı söyleniyor.

Yeni düzenlemeye göre lise son sınıf biyoloji dersinin müfredatında yer alan “Hayatın başlangıcı ve evrim” ünitesi tamamen eğitim programından çıkarıldı.

Evrim konusu bir önceki müfredata göre 12. sınıfta 6 saat süreyle işleniyordu. Bu kapsamda Lamarck ve Darwin’in çalışmalarının araştırılması, evrime ilişkin görüşlerin irdelenmesi ve öğrencinin evrime ilişkin görüşlerini özetlemesi isteniyordu. Evrim ünitesi “Canlılar ve çevre” başlıklı bir ünite ile değiştirildi.

Eğitimin bilimsel içeriğini tamamen boşaltmak için kolları sıvamış bulunan bakanlık, evrim teorisini ders kitaplarından çıkartırken 15 Temmuz darbe girişimine genişçe yer vermiş bulunuyor. Yeni müfredata göre okullarda 1. sınıftan itibaren 15 Temmuz “Demokrasi ve Milli Birlik Günü” olarak çocuklara anlatılacak. Ayrıca 6. sınıftan itibaren Sosyal Bilgiler dersinde, “toplumsal hayatta demokrasinin önemi” başlıklı konu da 15 Temmuz üzerinden işlenecek.

ÖĞRENCİLER DİNİ BAYRAMLARA YÖNLENDİRİLECEK

Yeni müfredatın gerici içeriğini oluşturan bir diğer başlık ise, öğrencileri dini bayramlara yönlendirilmesi olarak karşımıza çıkıyor Eski eğitim programında birinci sınıfta dini bayramlar sadece tanıtı-

lırken, yeni taslak ile çocukların dini gün ve bayramlara katılmaya istekli olmasını sağlamak amaçlanıyor. Derslerde dini günlerde yapılan hazırlıklar, bayramlaşma gibi konuların işleneceği belirtiliyor.

Tüm bu gelişmeler gösteriyor ki, AKP iktidarı “dindar nesil” yetiştirme bakışı ile toplumsal yaşamı dinselileştirmeye dönük adımlarını hızlandırıyor. Bunun için eğitim gibi kritik alanlara sistematik olarak müdahale ediyor.

ATEİZM “İNANÇ PROBLEMİ”, FELSEFİ TARTIŞMALAR YOK

Öte yandan sekülerizm, pozitivizm ve ateizmin Temel Dini Bilgiler Dersi (İslam 1-2) kapsamında “inanç problemi” olarak yer alacağı öğrenildi.

Yeni müfredatta işlenecek ünitelerde metafizik ile ontoloji, insanın varlık olarak evrendeki yeri, erdem-yaşam ilişkisi, özgürlük sorumluluk ilişkisi, din ve akıl ilişkisi, din ile felsefe arasındaki benzerlik ve farklılıklar, teoloji ve felsefe ilişkisi, devletin nasıl ve neden ortaya çıktığı, birey-devlet ilişkisi konularının başlı başına tartışılması yer almayacak.

Sermaye devletinden “siber güvenlik” hamleleri

Türk sermaye devleti, karşı karşıya bulunduğu krizleri “güvenlik” adı altında çok yönlü baskı ve devlet terörü uygulamaları ile aşmaya çalışıyor. Bilgi ve iletişim teknolojileri alanında da baskı ve denetimleri sıkılaştırmak için “siber güvenlik yasası” ve uygulamalarının hayata geçirileceği basına yansıdı.

BTK “BEYAZ HACKERLIK” PEŞİNDE

Bilgi Teknolojileri ve İletişim Kurumu (BTK), devletin güdümünde “hackerler” yetiştirmek için hazırlıklarını sürdürüyor. Hacker yetiştirmek ve devlet kurumlarında görevlendirmek için başvuruları almaya başlayan BTK, sayının 25 bine ulaştığını açıkladı.

Bu alanda birikimi ve yeteneği olanları “pozitif katkıya dönüştüreceklerini” iddia eden BTK Başkanı Fatih Sayan, sermaye devletinin kirliliğini yaptıkları gerçeğinin üzerini örttü. Yaptıkları hazırlıklara dair konuşan Sayan, “beyaz hackerlar” yetiştireceklerini, eğitimler vereceklerini ve yetenekli bulduklarını 528 devlet kurumunda bulunan “siber olaylara müdahale” ekiplerine dahil edeceklerini dile getirdi.

BTK’ya “beyaz hackerlık” için şu ana kadarki başvuruların yüzde 15’ini 13-18 yaş arasındaki gençlerin oluşturması dikkat çekerken, başvuruların ardından yapılacak testte katılımcıların belirlenen yerleri hacklemeleri ve ele geçirmeleri istenecek.

“SİBER GÜVENLİK YASASI” HAZIRLIĞI

Öte yandan Ulaştırma, Denizcilik ve Haberleşme Bakanı Ahmet Arslan da Siber Güvenlik İşbirliği Protokolü imza töreni sonrasında açıklamalarda bulundu. Arslan, şu anda fiilen yürütükleri uygulamalara yasal kılıf oluşturmak için hazırlık içerisinde olduklarını belirtti. Sermaye hükümeti sözcüsü, 2016 Kasım ayında başbakanlığa sunulan tasarinin hazırlık aşamasında olduğunu, kısa süre içerisinde son halinin belirlenerek meclise sunulacağını ifade etti.

Yasa tasarisında, “etkin denetim, sır saklama yükümlülüğü, siber olaylara müdahale ekiplerinin görevleri, operasyon merkezleri ile Kamu-Net uygulamalarına ilişkin usul ve esaslar” üzerine maddelerin yer alacağı kaydedildi.

Sosyal medyada cadı avı: 18 bin dosya gözaltı talimatı bekliyor

Sermaye devletinin sosyal medya üzerinden yürüttüğü cadı avı artıyor. Neredeyse her gün sosyal medya paylaşımları gerekçe gösterilerek tutuklananlar olduğu bilgileri yansırken, aynı gerekçeyle halihazırda gözaltı talimatı bekleyen 17 bin 862 dosyanın olduğu belirtildi.

Devlet kurumları eliyle ihbarcılık çağrısının yapıldığı son dönemde Facebook ve Twitter paylaşımları nedeniyle 68 bin 774 hesap hakkında ihbar yapıldı. Bu hesaplardan 21 bin 723’ünün kullanıcıları tespit edilirken, 47 bin 24’ünün tespiti için çalışmaların sürdüğü kaydedildi.

Söz konusu kullanıcılardan 3 bin 681’i gözaltına alınırken, 1734’ü tutuklandı. Serbest bırakılan 2 bin 117 kişiden bin 317’si için adli kontrol şartı konuldu.

Savcılıklarda ise halihazırda gözaltı talimatı bekleyen 17 bin 862 dosyanın bulunduğu öğrenildi.

Dinci faşizme anayasal kılıf: AKP tipi başkanlık sistemi

Sermayenin meclisi "partili cumhurbaşkanlığı" adıyla başkanlık anayasasının ilk turunu tamamladı. Kuvvetle muhtemel, ikinci turda da 18 madde kabul edilecek. Basına yansıyanlara göre de Nisan ayında anayasa değişikliği referandumuna götürülecek.

Referandumda "hayır" çıkarsa, mevcut yönetim biçimi devam edecek. Fiili olarak süren mevcut biçim görünüşte bile burjuva demokrasisi değil. Referandum sonucunda "evet" çıkarsa, ki kuvvetle muhtemel öyle olacak, AKP/Erdoğan tarafından uygulanan fiili diktatörlük, tüm yüklerinden kurtulacak ve anayasal dayanaklara kavuşacak. Fakat rejim krizi her halükarda devam edecek.

18 MADDE FİİLİ DİKTATÖRLÜĞÜ YASALAŞTIRIYOR

18 maddenin ilki, TC'yi "bağımsızın" yanı sıra, "tarafsız" olarak tanımlıyor. "Demokrasibilik" oyunundan kalan tek kırıntı gibi gözükse de bu madde, aslında bugüne kadar olduğu üzere, TC'nin keser misali "hep sermayeye" diye yontan "tarafsızlığını" vurguluyor.

2. madde milletvekili sayısını 550'den 600'e çıkarıyor. 3. madde seçilme yaşını 18'e indiriyor. 4. madde, cumhurbaşkanlığı ve TBMM seçimlerinin 5 yılda bir aynı gün yapılmasını düzenliyor. 5. madde "affın" nasıl çıkarılacağını düzenliyor. 6. madde cumhurbaşkanına gensoru verilme(me)sini düzenliyor. 7. madde ise cumhurbaşkanı olabilme koşullarını sıralıyor.

8. maddede cumhurbaşkanının yetkileri sıralanıyor. Özetle, cumhurbaşkanı, başkandan öte, padişah yetkileriyle donatılıyor. Kuşkusuz feodalizme geri dönüşümüyor. Cumhurbaşkanı sermayenin çıkarları için karar verecek tek kişi haline

getiriliyor. Elbette yasa maddesinde böyle yazmıyor, ama kapitalizmin işleyiş yollarında bu var. Başkanlığa geçildikten sonra, sermayenin çıkarına bir yasanın çıkarılması için mecliste oyalanılmayacak, cumhurbaşkanı tek kişi olarak karar çıkarabilecek.

9. madde cumhurbaşkanının sadece görev yaparken değil, emekli olduğunda dahi ceza almamasını düzenliyor. Yani cumhurbaşkanının aldığı kararı sonraki cumhurbaşkanı değiştirip, suç olduğunu söylese dahi, önceki cumhurbaşkanının inceleme üzere yargılanmasına karar verecek milletvekili sayısına ulaşmak devreye hendek atlatmaktan daha zor. Ceza teorik olarak düzenlemede var ama pratikte olmaması güvenceye alınarak yer verilmiş.

10. madde cumhurbaşkanının hükümet kurmadaki yetkilerini düzenliyor. Ayrıca cumhurbaşkanı yardımcılarının ve bakanlığın ceza alma(ma) koşullarını belirliyor.

11. maddede ise cumhurbaşkanının

meclisi feshedebilme süreci açıklanıyor. Teorik olarak meclis de cumhurbaşkanını görevden alabilir, ama pratik olarak bu da neredeyse imkansız. Çünkü her iki seçimin de birlikte aynı gün yapılması şartından kaynaklı, biri diğerini feshederse, kendini de feshetmiş olacak.

12. madde cumhurbaşkanının OHAL, savaş, seferberlik ilan edip KHK'lar çıkarabileceğini belirtiyor. Tıpkı bugünkü gibi...

13 ve 14. maddelerde yargı kelimesinin tam anlamıyla cumhurbaşkanına bağlanıyor. Bunun yargının bağımsızlığını ortadan kaldırdığı söyleniyor ama zaten yargı çoktandır tümüyle mevcut iktidara bağlı. Ayrıca sınıflı toplumda yargının bağımsız olduğu nerede, ne zaman görülmüştür ki?

15. madde, ekonominin de cumhurbaşkanına bağlanmasını düzenliyor. Son yıllarda Erdoğan ile Merkez Bankası (MB) başkanı arasında faiz arttırımı gerginliği yaşanır gibi görünüyor. Cumhurbaşkanı Erdoğan 15. maddeyle, MB'nin faiz art-

tırıp arttırmamasına karar verebilecek dolaysız yetkilere kavuşacak. Bu durumda değişen tek şey, Erdoğan'ın kamuoyu önünde artık MB'ye "faiz arttırma" demek ihtiyacı duymayacak olmasıdır. Çünkü zaten her emrine uyulacak.

16. maddede deyim yerindeyse tasahih yapılıyor. "Bakanlar Kuruluna" ibareleri yerine "Cumhurbaşkanına" ibaresi getiriliyor, şimdiki anayasasının birçok maddesinde.

17. maddede ilk başkanlık seçiminin 2019'da yapılacağı belirtiliyor ve başkanın yetkilerinde yeni ekler düzenleniyor.

18. maddede ise cumhurbaşkanının parti genel başkanı olabileceği vurgulanıyor. Erdoğan nezdinde bu madde üzerine çok tartışıldı. Bugün AKP'nin fiili genel başkanının Erdoğan olduğunu kimse yadsımıyor.

BAŞKANLIK ÖZGÜLÜNDE SERMAYE DİKTATÖRLÜĞÜNE KARŞI MÜCADELE

Kısacası 18 maddelik anayasa değişikliği, fiili olanı yasallaştıracak. Halihazırda "başkanlığa hayır" demek, burjuva sınırlarda demokratik bir tepkidir yalnızca. Ama başkanlığa karşı sadece Erdoğan'la sınırlanan bir muhalefetle, sadece sermaye sınıfı kazanır. Kuşkusuz bu anayasa değişikliğinden sonra, daha faşizan uygulamalar gelecek. Fakat bu referandumda "hayır" çıksa bile faşizan uygulamaların artmaya devam edeceği gerçeğini değiştirmiyor.

İşçi ve emekçiler yalnızca burjuva demokratik bir tepki sınırlarında kalmakla yetinemezler. Çünkü asıl sorun, sermaye iktidarı/diktatörlüğüdür. Sermaye diktatörlüğü devrilmeden, bugünün Türkiye'sinde burjuva sınırlarda bir demokrasi bile mümkün değil.

Kürt halkına saldırılar sürüyor

Sermaye devletinin Kürt halkına dönük saldırıları kapsamında devreye soktuğu belediyelere kayyım atama, yasak bölge ilanı ve gözaltı, tutuklama saldırıları devam ediyor.

Diyarbakır'ın Lice ve Hani ilçelerine bağlı 13 köyde 12 Ocak gününden itibaren sokağa çıkma yasağı ilan edildi. Adıyaman'ın Kömür, Yazıbaşı, Akçalı, Çamyurdu,

Oluklu ve Koçalı bölgeleri de 12 Ocak'tan itibaren 15 gün süreyle "özel güvenlik bölgesi" ilan edildi. Yasağa "milli güvenlik" ve "hak ve özgürlüklerin korunması" gerekçe gösterildi.

En kapsamlı ve uzun süreli yasak ise Mardin'de gündeme geldi. Burada 5 ilçenin sınırlarındaki 18 bölgede 107 nokta 31 Aralık 2017 tarihine kadar "özel güvenlik böl-

gesi" kapsamına alındı.

İlerici, devrimci güçler ile Kürt halkına dönük gözaltı saldırıları ise 13 Ocak günü Van'daki DBP'li Muradiye Belediyesi'ne baskınlarla sürdü. Muradiye Belediyesi'ne ve çok sayıda eve eş zamanlı düzenlenen baskınlarda 16 kişi gözaltına alındı. 16 Ocak günü eşbaşkanı gözaltına alınan belediyeye 17 Ocak'ta kayyım atandı.

Sermayeye kaynak aktarmaya devam!

Krizin ağır faturasını işçi ve emekçilerin sırtına yüklemek için gece gündüz mesai yapan sermaye devleti, ekonomik krizden etkilenen şirketlere kesenin ağzını açacağını duyurdu. Özellikle dövizde yaşanan dalgalanmalardan etkilenen şirketlere yönelik kredi desteği sağlamaya hazırlanan devlet 5 maddelik destek planı çıkardı. İşçi ve emekçilere sefaleti dayatanlar, kapitalistlere “destek” ya da “teşvik” adı altında sınırsızca kaynak aktarıyor.

5 MADDELIK DESTEK PLANLAMASI

Sermayeye gösterilecek kolaylıklar basına da yansımış bulunuyor. 5 maddelik destek planlamasına göre, kurdan etkilenen firmalara devlet garantili kredi verilecek. Reel sektör için hazırlanan ve daha önce açıklanan 250 milyar liralık paket, öncelikle kur şoku yaşayan firmaların durumunun iyileştirilmesi, üretim ve ihracatını sürdürmesi için kullanılacak.

İlk aşamada kur artışından etkilenen firmalara üretimin devamlılığını sağlayacak ilave kredi açılacak. Mevcut maliyet seviyesinde üretim yapması mümkün olmayan firmalar ayıklanacak. Büyük kapitalist firmalar gözetilecek. İstihdamını ve

üretimini koruyan firmaların kredilendirilmesine öncelik verilecek. Yeni yatırım yapan firmaların, devlet garantili kredi kullanım talepleri mutlaka karşılanacak. Sistem işletilirken, bankaların halen idari veya yasal takibe aldığı kredileri yapılandırması mümkün olmayacak.

VERGİ AYARLAMASI YAPILMAYACAK

Ekonominin durgunluk sarmalına girmemesi ve aynı anda kur-enflasyon şoku yaşamaması için de tedbirler alınacak. Buna göre, 2017 yılında kamu tarafından vergi ve benzeri yolla ayarlama yapılmayacak ve enflasyon üzerindeki baskı en az 2 puan azaltılacak. Özel sektörün istihdam edeceği 500 bin işçinin, asgari ücret seviyesindeki ödemesi devlet tarafından bir süre desteklenecek. Devlet de kamuya yararlı işlerde sınırlı süreli 100 bin kişi çalıştıracak. Bu “kamuya yararlı işlerde” çalıştırılma işi kulağa hoş gelse de zaten sınırlı süreli olması ve kamu emekçilerinin iş güvencesinin ortadan kaldırılması bir tarafa, AKP'nin yandaşlarının, oy deposunun gönlünü hoş tutmak için geçici iş imkânı yaratmasına vesile olacaktır. Böylece hem ucuz iş gücü sağlanacak hem de devlet kaynakları AKP için politik

bir yatırım kaynağı olacaktır.

İŞÇİYE GELİNCE PARA YOK

Yaşanan ekonomik ve siyasi krizin her geçen gün kendisini daha fazla hissettirdiği şu günlerde işçi ve emekçilerin payına yine düşük ücretler ve işsizlik düşmekte. Emekçilerin alınteriyile büyüyen devletin kasaları sermaye sınıfının talanına açılıyor. Asgari ücrete yapılan sefalet zammı için ülkenin gidışatını gerekçe gösterenler, şimdi yine aynı gerekçeyle kapitalistlerin yardımına koşuyorlar. Yeni yeni teşvik paketleriyle sermayeyi rahatlatırken, işçi sınıfına asgari sefalet zammını, BES soygununu, kıdem tazminatının gaspını, kiralık işçi bürolarını, işten çıkarmaları, gittikçe artan hayat pahalılığını reva görüyorlar.

Böylesine kriz dönemlerinde hep olağan olduğu gibi sermaye hükümetleri hizmet ettikleri sınıfa can simidi dağıtmaktadır. İşçi ve emekçilerin boğazına geçirdikleri ilmeği ise yarattıkları koyu karanlık baskı ortamı ve sefalet koşulları ile daha da sıkıydılar. AKP'nin yaptığı tam da budur.

Servet sefalet uçurumu derinleşiyor

Emperyalist-kapitalist düzen bir yandan yoksulluk üretirken, öte yandan servet sefalet uçurumu derinleşiyor. Özel mülkiyete dayalı düzende milyonlarca insan açlık ve susuzluk çekerken, “güvenlik” adı altında silahlanmaya ve lüks tüketime milyar dolarlar harcanmaya devam ediliyor. “Sosyal refah devleti” olarak tanıtılan Avrupa ülkelerinde bile sosyal haklarda kesinti, kitlesel işten çıkarmalar, mezarda emeklilik uygulamaları yaygınlaşıyor. Emperyalist ülkelerin kışkırttığı savaşlar sonucu ülkesinden ayrılmak zorunda kalan milyonlarca göçmen en temel insani ihtiyaçlarını bile karşılayamaz duruma düşürülüyor, sığındıkları ülkelerde ise sermaye için ucuz işgücü, işçi ve emekçileri bölmeyen “fırsatına” çevriliyorlar.

Bir yandan mutlak yoksulluk artarken, bir yandan da servet sefalet uçurumu derinleşmeye devam ediyor.

“EN TEPEDEKİ” 8 KİŞİ DÜNYANIN YARISINDAN DAHA ZENGİN!

İngiltere merkezli Oxfam isimli kuruluşun yayınladığı verilere göre dünya üzerindeki en zengin 8 kişinin serveti, 3.6 milyar insanın toplam gelirinden daha fazla. Raporun “Yüzde 99 için ekonomi” olan başlığı bile bu gerçeğe işaret ederken verilere göre en zengin 8 kişinin serveti 426 milyar, dünyadaki 3,6 milyar insanın toplam geliri ise 409 milyar dolar.

Forbes dergisinin milyarderler listesine göre dünyanın en zenginleri sırasıyla şöyle: Microsoft'un kurucusu Bill Gates, Zara'nın kurucusu Amancio Ortega, “iş insanları” Warren Buffett ve Carlos Slim Helu, Amazon'un kurucusu Jeff Bezos, Facebook'un kurucusu Mark Zuckerberg, Oracle'ın kurucusu Larry Ellison ve Bloomberg'ün kurucusu Michael Bloomberg.

Ekonomik kriz işsizlik rakamlarına yansıdı

Türkiye kapitalizminin yaşadığı kriz, işsizlik rakamlarına da yansıdı. Türkiye İstatistik Kurumu'nun (TÜİK) açıklamasına göre, 2016 Ekim ayı işsizlik oranı, önceki yıla kıyasla artarak yüzde 11,8'e ulaştı.

Genç işsizlik yüzde 1,9 puanlık artışla yüzde 21,2'ye çıkarken, tarım dışı işsizlik de artarak yüzde 14,1 oldu.

TÜİK'in istatistiklerine göre işgücüne katılma oranı yüzde 52,4 olurken, işgücü

ise 30 milyon 914 bin kişi olarak gerçekleşti. İşgücüne katılma oranı erkeklerde yüzde 72,1, kadınlarda ise yüzde 33,1'e çıktı.

GERÇEK İŞSİZLİK TÜİK RAKAMININ YAKLAŞIK 2 KATI

TÜİK rakamlarına göre yalnızca iş arayanların dahil olduğu işsizlik 3,6 milyon kişiye erişmiş oldu. Çalışma çağındaki

nüfus içerisinde bulunan fakat “işsiz” kategorisine dahil edilmeyen; iş aramayanlar, geçici işlerde çalışanlar, kayıt dışı çalışanlar da göz önünde bulundurulduğunda ise bu sayı yaklaşık ikiye katlanıyor.

Nitekim işgücüne katılma oranının yalnızca yüzde 50 seviyelerinde olması, çalışabilir nüfusun önemli bir kesiminin TÜİK'in açıkladığı resmi işsizlik oranına dahil edilmediğine işaret ediyor.

MİB MYK Ocak ayı toplantısı sonuçları

MİB MYK Ocak ayı toplantısını geçtiğimiz günlerde gerçekleştirmiş bulunuyoruz. Toplantımızın EMİS kapsamındaki fabrikalarda ilan edilen grev sürecinin öncesinde olması ve Bursa'da Renault fabrikasının Türk Metal çetesiine karşı "yarım" kalan mücadelelerinde yaşanan gelişmelerin hemen sonrasına denk gelmesi üzerine bu süreçler temel bir gündem olarak tartışıldı. Siyasal gelişmelerin de değerlendirildiği MYK toplantısında, 2017 TİS sürecinden metal iş kolunda kadın işçilerin sorunlarına kadar bir dizi başlık tartışma gündemleriydi.

EKONOMİK VE SİYASAL GELİŞMELER

Krizin yansımalarının her geçen gün biz işçilerin yaşamını daha doğrudan etkilediği bir süreçten geçiyoruz. Bir tarafta çalışma koşullarımız ağırlaşıyor, önlemler alınmadığı için iş cinayetlerine kurban gidiyoruz, işten atılıyor, kazanılmış haklarımız tırpanlanıyor ve ücretlerimiz her gün eriyor. Diğer tarafta ise kendi krizlerini bizlerin sırtına yıkan patronlar kârlarına kâr katmaya devam ediyor.

Geçtiğimiz günlerde açıklanan resmi işsizlik rakamları tarihin zirvesine çıkmış bulunuyor. İşsizlik oranındaki artışı küçük göstermeye çalışsalar da resmi olarak işsiz kalan işçiler kervanına 500 bin işçi daha eklenmiş oldu. Yine aynı şekilde OHAL'in yarattığı atmosferin de etkisiyle dizginsiz sömürü ortamında iş kazalarındaki ve cinayetlerindeki artış da çığ gibi büyüdü. Asgari ücrete gelen zam ile milyonlarca işçi yine sefaletle sürüklenirken bizden kesilen vergiler patronlara peşkeş çekiliyor. Bunun yanında sermayeye hizmette kusur etmeyen AKP iktidarı sınıfa dönük saldırı yasalarında ısrarcı olduğunu ve fırsat buldukları ilk anda hayata geçireceklerini ifade etmekten geri durmuyor.

İşçi sınıfı cephesinde tüm bunlar yaşanırken başkanlık, "terör" ve referandum tartışmaları, işçi sınıfını kendi gündemlerine yabancılaştırdığı gibi, kendini de doğrudan etkileyecek sorunlarda sınıf perspektifinden uzak bir bakışı doğurmakta. Dinci-gerici AKP iktidarının işbaşına geldiği 2002 yılından bu yana emperyalistlere ve onun işbirlikçilerine hizmette en ufak kusur etmediği ve işçi sınıfına dönük saldırılarda taviz vermediği alenen ortadadır. Bu açıdan AKP'nin kendi iktidarını sağlam zemine oturtma tartışmaları ekseninde de yürütülen başkanlık tartışmalarından işçi sınıfı adına en ufak bir kazanım çıkmayacağı açıktır.

Tüm tartışmalarını başkanlık ekseninde yürütenlerin, son dönemde yaşanan grevlerde olduğu gibi Asil Çelik grevini de daha gecesinde yasaklaması her şeyi göstermektedir.

Kaldı ki sınıfa düşmanlık tarihi sadece AKP iktidarının değil burjuva cumhuriyetin tarihi boyunca var olan bir olgudur. Grev hakkını bile diş dış mücadele ile 1963'te kazanan Kavel'de metal işçileridir. Bunun için sermaye düzenine karşı sınıfa karşı sınıf perpektifi şaşmaz pusulamız olmalı, kurtuluşumuz ise kendi ellerimizle kuracağımız sosyalist işçi-emekçi iktidardan geçmektedir.

EMİS SÜRECİ VE 20 OCAK GREVİ

EMİS kapsamındaki fabrikalarda süren TİS görüşmelerinde Birleşik Metal-İş geçtiğimiz ay 20 Ocak'ta greve çıkılacağını ilan etmiş oldu. Baştan beri dayatmalarını sürdüren EMİS, metal işçilerinin grev oylamalarında gösterdiği irade sonrası geçtiğimiz günlerde yeni teklif sundu. Metal işçisi için hiçbir anlam taşımayacak olan yeni teklife de Birleşik Metal-İş Sendikası ret cevabı verdiğini açıkladı.

EMİS sürecinde tüm bu gelişmeler yaşanırken bugün Asil Çelik işçilerinin grevi AKP iktidarı tarafından yasaklandı. Sermayenin isteklerinde kusur etmeyen AKP iktidarı işçi sınıfına 2017 için nasıl bir gelecek sunduğunu şimdiden göstermiş oldu. "Demokrasi" çığırtkanlığı yapanla-

rın en ufak hak eylemine dahi tahammül göstermemeleri "demokrasinin" sadece kendi iktidarları için olduğunu göstermektedir. Bu açıdan Asil Çelik grevinin yasaklanması 2017'nin ilk günlerinde işçi sınıfının mücadelesine vurulmuş bir darbedir. AKP'nin bu saldırılarının devam edeceği görülmektedir. Sırada EMİS kapsamındaki grev süreci bulunmaktadır. Bunun için EMİS kapsamındaki metal işçileri işgal ruhuyla mücadeleye hazırlanmalı ve mücadeleyi bugünden büyütebilmelidirler.

Buradan Asil Çelik'te grevi yasaklanan işçilerin yanında olduğumuzu belirtiyor ve grev yasaklarına son verecek bir mücadeleyi büyütmenin çağrısını yapıyoruz.

Asil Çelik grevinin tablosu üzerine, EMİS kapsamındaki işçilere MYK olarak bir dizi uyarımızı da buradan yineliyoruz.

* Öncelikle sürecin başından beri OHAL sopasını elinde bulduran EMİS patronu, metal işçisini korkutmak için bu sopayı sallamaktan geri durmamaktadır. AKP'nin OHAL olmadan dahi grev yasaklığı tutumuna güvenen EMİS patronlarının tüm hesaplarını buna göre yaptıkları açıktır. Bu açıdan grev yasağı bu TİS süreci için de temel bir gündem durumunda. Metal işçileri grevin olası yasaklanma tutumuna karşı "İşgal, grev, direniş!" şiarını kendilerine rehber edebilmeli ve kazanana kadar mücadeleyi büyütebilmelidirler.

* Geçtiğimiz TİS süreçlerinde ve 29

Ocak grevi sonrası Birleşik Metal-İş'in mücadele ufkunu da açıkça görmüş olduk. Bu grev sürecinde de olası bir engelleme sonrası metal işçisi söz-yetki-kararı ellerine almalı, yasağa boyun eğen anlayışlar ile hesaplaşabilmelidir. 29 Ocak sonrası bir kez daha Asil Çelik'te işçi iradesine söz verilmeyen bir anlayış metal işçisine bir şey kazandırmayacaktır. Grev yasağına karşı ne yapılacağından, TİS'in nasıl imzalanacağına kadar söz-yetki-karar işçilerde olabilmelidir.

* Birleşik Metal-İş'in bu uzlaşmacı-icazetçi anlayışı Asil Çelik grevinde bir kez daha görülmüştür. Asil Çelik'te "kendimizi haksız konuma düşürmeyelim" diyerek işçileri fabrikaya sokan anlayış, 20 Ocak grevinde de kendini gösterecektir. Mücadele kaçınılığını bugün işlemeyen yasal süreçlere sıkıştırmanın karşılığı bulunmamaktadır. Metal işçileri 20 Ocak'ta Asil Çelik grevinin dersleri ile davranmalı ve başta fabrikalar olmak üzere kent meydanlarından, sanayi havzalarına kadar her yeri direniş alanına çevirebilmelidir.

* Metal işçileri artık grevin başarıya ulaşmasına kenetlenebilmelidirler. Bir dizi sektörde başlayacak olan TİS süreçlerinin haricinde metal işçilerinin gözü kulağı bu TİS sürecindedir. Erdemir ve Bekaert sözleşmelerinin sözleşme görüşmeleri için bir eşik belirlediği bir yerde, bu sözleşmelerden aşağı kalınmamalıdır. Kaldı ki, ücretlerimizin her geçen gün eridiği bir ortamda EMİS patronları kârlarına kâr katmaya devam ediyor. Taleplerimizin karşılığını alıncaya kadar mücadele etmek bu yüzden çok önemli bir yerde durmaktadır. Taslaktan geri adım atılmamalı, taslağımız kazanılana kadar mücadeleye es verilmeden ve EMİS patronlarının her türlü oyunları boşa düşürülerek mücadele büyütülebilmelidir.

* Geçtiğimiz TİS sürecinde MESS'i çatlatmayı başaran metal işçilerinin neler başarabileceğini görmüş olduk. Canlı bir sürecin yarattığı olumlu havaya yaslanarak TİS sürecinde nasıl kazanabildiğimizi gördük. Bugün kimi fabrikalarda canlı bir süreç işletilebilse de bu canlılık devam edebilmeli ve tüm fabrikalara yayılabilmelidir.

* Greve kısa bir süre kalmış durumda. Birleşik Metal-İş grevinin bu ön günlerinde hâlâ bir mücadele programı ortaya koymamış bulunuyor. Bugüne kadar bir mücadele programı açıklamayan Birleşik Metal-İş yönetiminin yukarıda Asil Çelik grevinde sergilediği tutumu EMİS sü-

recinde de göstereceğini öngörmeliyiz. Greve çıkacak işçileri "sizler bize güvenin" anlayışı ile oyalamak kabul edilemezdir. Birleşik Metal-İş yönetimi derhal EMİS fabrikalarını kapsayacak bir mücadele programı açıklayabilmelidir.

2017 TİS SÜRECİ VE RENAULT'DAKİ GELİŞMELER

2017 TİS sürecinin arifesinde bulunuyoruz. Yetki tespitleri için Mayıs ayı başında başvuruların yapılacağı göz önüne alındığında Metal Fırtına'da ayağa kalkan ve Türk Metal kamburunu sırtından atmak isteyen metal işçileri tarih saymaya başladılar. Metal Fırtına'da ayağa kalkan bir dizi fabrikada 2017'ye girilmesi ile birlikte olumlu bir hava oluştuğu görülüyor.

Elbette bu havanın oluşmasında Renault'da yaşanan son gelişmelerin de özel bir rolü bulunuyor. Renault işçileri hem kendi onurlarına hem de işten atılan arkadaşlarına vefa borçlarını ödemek için 13 Ocak günü Türk Metal'den istifa edip Birleşik Metal-İş Sendikası'na geçme kararı aldılar.

Renault işçilerinin Türk Metal esaretinden kurtulmak için attıkları bu adım oldukça önemlidir. Ancak burada da MİB MYK Renault işçilerine metal işçilerinin mücadele tarihinden de görüleceği gibi belli uyarıları yapmayı önemsemektedir.

* Renault işçilerinin Türk Metal esaretinden kurtulmak için giriştikleri mücadeleye bugün için oldukça anlamlıdır ve desteklenmelidir. Ancak bir sendikadan kurtulup başka bir sendikanın boyunduruğuna geçmek Renault işçileri için bir anlam ifade etmeyecektir. Burada temel halka taban örgütlülüğünün güçlü kurulmasıdır. Renault işçileri söz-yetki-karar haklarını her daim ellerinde bulundurmalı ve Birleşik Metal-İş yönetimindeki uzlaşmacı-icazetçi sendikal anlayışa karşı her daim mücadeleyi göğüsleyebilmelidir.

* Renault işçilerinin Metal Fırtına'da da açıkça gördükleri gibi mücadelede karşılarına bir Renault yönetimi veya MESS kodamanları değil, sermaye iktidarı çıkmaktadır. Polisi, yargısı, medyası ile bir bütün olarak işçi sınıfının karşısında bulunan bu yapıya karşı mücadele hiçbir dönem es geçilmemelidir. Mücadele sadece Türk Metal esaretinden kurtulmak sınırlılığında kalmamalı Türk Metal'i yaratan düzene karşı mücadele ile de birleşebilmelidir.

YAYINLAR GÜNDEMİNE DAİR PLANLAMA

Metal İşçileri Bülteni'nin Şubat sayısına dair MİB MYK belirli bir plan çıkarılmış bulunuyor. Yazı katkılarını sunacak arkadaşlarımızın 28 Ocak gününe kadar yazılarını iletmesi önemlidir.

**METAL İŞÇİLERİ BİRLİĞİ
MERKEZİ YÜRÜTME KURULU**

18 Ocak 2017

Asil Çelik grevi yasaklandı

Kazanmanın parolası: "İşgal, grev, direniş!"

Metal işçileri için 2017'ye yayılacak mücadelenin daha ilk evresinde, sermayeye hizmette kusur etmeyen dinci-gerici AKP iktidarı iş başına geçti ve Asil Çelik grevini "milli güvenliği bozucu nitelikte" olduğu gerekçesiyle gece yarısı alınan bir karar ile yasakladı. AKP iktidarı, ekonomik krizin ağırlaşan faturasını işçi ve emekçilere ödetmek için her türlü saldırı sürecini işleteceğini böylece açıkça gözler önüne sermiş oldu.

ASIL ÇELİK GREVİ VE UZLAŞMACI-İCAZETÇİ ANLAYIŞIN İFLASI

Başta on binlerce metal işçisi olmak üzere, sendikalı-sendikasıız yüz binlerce işçiyi ilgilendirecek bir sürecin başında bulunuyoruz. Zira metalden petro-kimyaya bir dizi sektörde TİS süreçleri kapıda. Metal işçilerinin Bekaert ve Erdemir TİS'leri sonrası gözünü diktiği ve bir sonuç alınmasını beklediği EMİS TİS'lerindeki grev öncesi ise Asil Çelik işçileri greve çıktılar.

Grev kararı alınmasına rağmen kazanmayı hedefleyen bir mücadele programı koymayan Birleşik Metal-İş yönetimi bir kez daha Asil Çelik grevinde sınıfta kaldı. Grevin yasaklanmasının yüksek bir ihtimal olmasına rağmen bu konuda en ufak bir hazırlık yapmayan Birleşik Metal-İş yönetimi greve çıkılacağı günün gecesinde alınan yasak kararına bir kez daha boyun eğdi. Hatta boyun eğmekle de kalmayıp Asil Çelik işçilerine hitaben yaptıkları konuşmada grevi yasaklayan hükümet temsilcilerinden medet umarak; "başbakanı, olmadı bakanı devreye sokacağız" deme yüzüzlüğünü gösterdiler. Böylelikle iki yıl önceki 29 Ocak grevinde "mücadeleyi fabrikaya taşıyacağız" diye naralar atanlar, bugün bu söylemlerinin dahi gerisine düşmüş, temsil ettikleri uzlaşmacı-icazetçi anla-

yışın iflas ettiğini bir kez daha tescillemişlerdir.

Birleşik Metal-İş yönetiminin 29 Ocak grevinde işçilere söz hakkı veremeyen ve işçileri zorla fabrikalara sokan anlayışı bu kez Asil Çelik grevinde görüldü. İşçilere söz hakkı verilmeden, tartışma kürsüsü oluşturulmadan "birileri karşısında haksız konuma düşmeyeceğiz" söylemi ile işçiler fabrikaya zorla sokulmuş oldu.

ASIL ÇELİK'TEN EMİS GREVİNE

Asil Çelik sürecinde bunlar yaşanırken, EMİS sürecinde de durum hiç farklı gözükmemektedir. Başından beri grev sürecinde kapalılık sergileyen Birleşik Metal yönetimi greve birkaç gün kalmasına rağmen hâlâ işçileri yeterli düzeyde bilgilendirmemektedir. TİS görüşmelerinde sadece ücret maddelerinin işçilere açıklanıyor olması kendi başına bir anlam ifade etmemektedir.

Birleşik Metal-İş'in bu yaklaşımı, mücadele açısından ne yapacağını bilmeyen ve sert mücadelelere hazırlıksız olan metal işçisini Asil Çelik'te olduğu gibi "kolayından" fabrikalara sokma amacına hizmet etmektedir. Kimi fabrikalarda, iç dinamiklerin de etkisi ile canlı süreçler yaşanıyor olsa da, bu canlılığın diğer fabrikalara yayılamaması bu konuda bir adım atılmadığını göstermektedir. Fabrikalarda taban iradesini açığa çıkartmayan, tabana söz hakkı tanımayıp süreçlere dahil etmeyen her pratik, olası boyun eğişlere veya satışlara ön hazırlık niteliğindedir.

Bu nedenle, EMİS kapsamındaki fabrikalarda çalışan işçiler derhal Birleşik Metal yönetiminin içine düştüğü bu durum karşısında bir mücadele programını oluşturabilmelidirler.

"İşgal, grev, direniş!" şiarı bu açıdan mücadeleye rehber olma niteliğindedir

ve izlenmesi gereken yolu metal işçisine göstermektedir. Metal işçileri şimdiden, 20 Ocak grevini beklemeden fabrikaları mücadele mevzilerine dönüştürmelidir. Grevin yasaklanma ihtimali Asil Çelik grevi ile birlikte daha da netleşmiş durumdadır. Bu açıdan grevin yasaklanmasını beklemenin, işçi düşmanı AKP iktidarından medet ummanın hiçbir anlamı yoktur.

Aynı şekilde, EMİS patronlarından da bu saatten sonra geri adım beklemek, boş umutlar beslemekten başka bir anlam ifade etmemektedir. Sürecin başından beri dayatma içerisinde bulunan EMİS patronları, metal işçisinin grev iradesi göstermesinin ardından belli bakımdan geri adım atmış ve yeni tekliflerini %7 + 1 TL olarak değiştirmişlerdi. EMİS patronlarını, metal işçisinin taleplerine dahi yaklaşmayan bu yeni tekliften geri adım atacak tek şey ise mücadele ateşini büyütmek olacaktır.

METAL İŞÇİLERİ İLE SINIF DAYANIŞMASINI BÜYÜTELİM

Metal TİS sürecinde bunlar yaşanırken; baskı ve yasaklara rağmen mücadeleyi büyütme çalısın metal işçileriyle sınıf dayanışmasını örnek çok önemli bir yerde durmaktadır. Hem Asil Çelik'teki işçilerin, hem de EMİS kapsamındaki fabrikalarda greve hazırlanan işçilerin kazanmasının yolu buradan geçmektedir.

Metalde gündeme gelen grev yasağı saldırısı toplamında sınıf mücadelesine yapılmış bir saldırı niteliğindedir. Bu açıdan grev yasaklarına karşı topyekün bir duruş sergilemek büyük önem taşımaktadır. Başta metal işçileri olmak üzere, diğer sektörlerden işçileri de ilgilendiren bu saldırılara karşı mücadele bayrağı hep beraber yükseltilebilmelidir.

Gebze'de yapılan MİB toplantısı sonuçları;

“İşgal, grev, direniş!”

-Birçok fabrikadan işçilerin katılımı ile gerçekleşen toplantıda, içerisinden geçtiğimiz dönemin belli başlı özellikleri sıralanmış, işçi arkadaşlarımızın deneyimleri ve önerileri ile çeşitli sonuçlar çıkarılmıştır. EMİS ve Birleşik Metal-İş arasında süren TİS süreci ve 2017 metal TİS'leri özellikle ele alınmış, taşeron, kadrolu, sendikası, sendikalı tüm metal işçilerinin birlikte hareket etmesinin zorunluluğu toplantıya katılan işçiler tarafından ortaya konulmuştur.

-İçerisinden geçtiğimiz dönemde EMİS dayatmalarına karşı metal işçilerinin grev kararlılığı önemli bir yerde durmaktadır. Eriyen ücretler, sosyal hak gaspları, OHAL, yasaklar göz önüne alındığında grevin önemi tartışılmazdır. MİB güçlü bir şekilde grevin kazanması için çaba sarf edecektir.

-Bu grev, her grev ve direniş gibi tüm işçi sınıfının grevidir. Grevin kazanımla sonuçlanması için sınıf dayanışması önemli bir yerde durmaktadır. MİB Gebze sanayi havzasında grevin sesini duyurmak, sınıf dayanışmasını örnek için hareket edecektir, bunun için her türlü

aracı değerlendirecektir.

-MİB Gebze'de gerçekleştirdiği toplantıda metal işçilerine grev öncesinde ve grev sürecinde önündeki engelleri hatırlatmış bunları aşması için şu noktalara değinmiştir: Öncelikle 'sınıfa karşı sınıf' bilinci ile 'söz, yetki ve kararın işçilerde'

olduğu bir sürecin örgütlenmesi grevin kazanımla sonuçlanması için elzemdir. Karşımızda her yönü ile örgütlü bir sermaye sınıfı vardır. Attığı her adımda metal işçilerini tehdit eden, eylemlerini yasaklayan, dünyayı sefil çıkarları için savaş ve yıkıma sürükleyen, krizin faturasını

emekçilere ödeten bir sınıftır söz konusu olan. Patronların tehditlerine, aldatmacalarına karşı bir sınıf olarak boyun eğilmemeli, onların koydukları yasalarla değil haklı ve meşru olan kendi yasalarımızla hareket etmeli, 'işgal, grev, direniş!' şiarını parolamız yapmalıyız.

-İşçilerden bağımsız karar mekanizmaları şimdiye kadar ya teslimiyete ya da ihanete götürmüştür. Buna kesinlikle onay verilmemelidir. MİB, süreci bu yönü ile özellikle izleyecektir. Mücadelecisi, taban örgütlülüğüne dayalı bir sürecin işletilmesi için attığı adımları burada da hayata geçirmeye çalışacaktır.

-2017 Metal TİS sürecinin ön günlerinde yaşanacak olan EMİS grevi birçok açıdan hem işçi sınıfı adına, hem de asalak sermaye adına bir veri olacaktır.

-Bursa'da MİB tarafından yapılan 2017 metal TİS süreci hazırlık sempozyumu sonuç bildirgesi, toplantıya katılan işçilere ulaştırılmış, sonuç bildirgesinin çizdiği yolda ilerleminin öneminin altı çizilmiştir.

GEBZE METAL İŞÇİLERİ BİRLİĞİ

Bursa'nın Orhangazi ilçesinde kurulu Asil Çelik fabrikasında, Birleşik Metal-İş Sendikası ve fabrika yönetimi arasında yürütülen toplu sözleşme görüşmelerinde anlaşma sağlanamamış, bunun üzerine sendika grev kararı almıştı.

Bu kapsamda 18 Ocak sabah saat 07.30'dan itibaren fabrika kapısına grev pankartını asmak isteyen Asil Çelik işçileri, sermaye devletinin grev yasağı saldırısıyla karşılaştı.

Asil Çelik şahsında patronlara sahip çıkan sermaye devleti, Bakanlar Kurulu kararı ile "Milli güvenliği ve genel sağlığı bozucu nitelikte" olduğu bahanesiyle grevi 60 gün erteledi.

Yasak kararının ardından fabrikanın önü jandarma ablukasına alındı.

SENDİKA YASAĞA BOYUN EĞDİ

Grevin yasaklanmasının ardından sabah saatlerinde işçileri fabrika önünde toplayan ve açıklama yapan Birleşik Metal-İş Genel Başkanı Adnan Serdaroğlu, patronla yapılan görüşmelere ilişkin "Çalışma Bakanı, hükümet çok uğraştı ve patron nuh dedi peygamber demedi" diyerek bir yönden hükümeti akladı.

2016 Metal Fırtına deneyimine rağmen yasak karşısında fiili-meşru mücadeleye iradesi gösteremeyeceklerini ortaya koyan Serdaroğlu, bu tutumunu

Asil Çelik işçilerinin grevi yasaklandı!

"Birileri karşısında haksız konuma düşmeyeceğiz" sözleriyle gerekçelendirme-ye çalıştı.

İŞÇİLER PATRONA, HÜKÜMETE VE SENDİKAYA TEPKİLİ

Açıklamanın ardından fabrikadaki sendika odasının önünde toplanan Asil Çelik işçileri, burada yapılan konuşmalarda tepkilerini dile getirdi. Bazı işçiler "Olmaz öyle şey, Renault gibi yapmalıyız" ve "Çalışmayalım" dedi. Bazı işçiler de "İşbaşı yapalım" dediler, alanı terk

ettiler.

İçeride kargaşa yaşanmasından bir süre sonra ortalık duruldu ve iki vardiyadan işçiler dışarı gönderildi.

Öte yandan, sendika yönetiminin yasağın ardından Asil Çelik yönetimiyle görüştüğü, sürecin Yüksek Hakem Kurulu'na gitmeden bitirilmeye çalışıldığı öğrenildi.

Buna karşın, Asil Çelik işçilerinde hem hükümete hem patrona hem de sendikaya karşı tepkiler olduğu yansıdı.

MİB: GREV YASAĞINA KARŞI ORTAK DİRENIŞE!

Grev yasağına karşı açıklama yapan Metal İşçileri Birliği (MİB), grev yasağının gerçek nedeninin sermayenin güvenliği olduğuna dikkat çekti. Açıklamada şu ifadeler kullanıldı:

"Asil Çelik grevi Bakanlar Kurulu kararıyla 60 gün süreyle ertelendi. Yani yasaklandı.

Sebepten milli güvenlik.

Gerçek sermayenin güvenliği.

Grev haktır yasaklanamaz!

AKP elini işçinin ekmeğinden çek!

Bugün Asil Çelik grevini yasaklayanlar yarın da 20 Ocak'ta greve çıkmaya hazırlanan EMİS grubu grevini yasaklayacak. Sonra her işçi hak mücadelesini.

Grev yasağı sadece Asil Çelik işçisine değil tüm işçi sınıfına bir darbedir.

Ortak direnişle boşa çıkarılabilir.

Şu fabrika bu fabrika demeden, şu sendika bu sendika demeden ortak tutum alınmalı.

Bu yasak boyun eğilerek değil işgal, grev, direniş ruhuyla boşa çıkarılabilir.

Asil Çelik işçisi yasağa boyun eğmemeli. Yasak kararını yırtıp atmalı.

İşçi sınıfı susmamalı. Yasağa karşı ortak direnişi yükseltmeli.

Yasaklar sökmeye grevler sürer."

Patronlar krizi fırsata çevirmeye çalışıyor

Kapitalistler kendi yarattıkları krizin faturasını işçilere kesmek için saldırılarını hızlandırıyor. Bir dizi fabrikada toplu işçi kıyımları, ücretsiz izinler devreye sokulurken birçok yerde de kriz bahanesiyle işçilerin hakları gasp edilmeye çalışılıyor. Haklarını arayan işçilerin eylemleri ise patronların imdadına yetişen sermaye devleti tarafından OHAL gerekçesiyle yasaklanıyor.

ISUZU İŞÇİLERİ KRİZİN FATURASINI ÖDEMEYİ REDDEDİYOR

Kocaeli Çayırova'daki Isuzu fabrikasında ekonomik krizi bahane eden patron 16-20 Ocak tarihleri arasında üretimin duracağını, bu günler için telafi çalışması uygulanacağını, 23-28 Ocak tarihleri arasında da işçilerin yıllık izne çıkarılacağını duyurdu.

Kriz bahanesiyle karşlarına çıkarılan dayatmalara tepki gösteren Isuzu işçileri ise, 15 Ocak gece vardiyasından itibaren fabrika önünde direnişe geçti. Patronun dayatmalarını kabul etmeyeceklerini belirten işçiler, avukatları aracılığıyla tutanak tuttular ve imza topladılar.

Fabrika önünde direnişe geçen işçiler, krizin faturasının kendilerine ödetilmesini izin vermeyeceklerini belirttiler.

HAKLARI GASP EDİLEN YAZAKI İŞÇİLERİNİN EYLEMİNE "YASAK"

Haksız yere çeşitli bahanelerle işten çıkartılan Sakarya Yazaki işçilerinin fabrikasının insanlık dışı uygulamalarına karşı 13 Ocak'ta yapacağı eyleme valilik izin vermedi. Patronun işçilere yönelik saldırısına valilik ve sermaye devleti de ortak oldu.

Yaklaşık 250 civarında işçinin eksik ödenen maaşlardan duyduğu hoşnutsuzluğu dile getirmesinin ardından yönetim işten atma saldırısını devreye sokmuştu. Bu saldırılara ve haksızlığa karşı işçilerin yapmak istediği eylem, valilik tarafından "güvenlik" bahanesi ile engellendi.

BURSA'DA İŞÇİ KIIYIMI

Bursa'da Şaypa market zincirinde çalışan 2 bin 700 işçiden bin 200'ü işten atıldı.

Kasım ayında Özen Şirketler Grubu'na bağlı Onur Market tarafından satın alınan Şaypa, Eylül'den itibaren başlayan işten çıkarmalara devam etti.

2016'nın Ağustos ayında 81 mağazası bulunan marketler zinciri şube sayısını 69'a düşürürken en yoğun işçi kıyımının firmanın yöneticilerinden olan 3. Bölge

Müdürü Mehmet Alper Bilgetürk'e bağlı şubelerde gerçekleştiği söyleniyor.

ÇINAR BELEDİYESİ'NDE KAYYIMDAN KIIYIM

Diyarbakır'da kayyım atanan DBP'li Çınar Belediyesi'nde, 37 kişi işten atılırken, Kadın Politikaları Müdürlüğü bünyesindeki merkezde çalışanların tamamı işten atıldı.

Belediyenin Kadın Politikaları Müdürü Halide Türkoğlu ise OHAL kapsamında çıkartılan KHK ile görevden alınmıştı.

Kayyım tarafından alınan karar doğrultusunda 37 kişinin işine son verildi. İşten atma saldırısı ile Kadın Politikaları Müdürlüğü'ne bağlı Jinwar Kadın Merkezi'ndeki tüm çalışanların işine son verilmiş oldu.

GEMLİK GÜBRE SENDİKA DÜŞMANLIĞINA DEVAM EDİYOR!

Aylardır grevde olan ve patronun gübre yasağını kullanıp işçiyi açlıkla terbiye etmeye çalıştığı Gemlik Gübre'de bir taraftan da işçi kıyımı yaşanıyor.

Son olarak Gemlik Gübre güvenliğinde çalışan işçilerden 6'sı sudan sebeplerle işten atıldı. Ancak aslında işten atmanın nedeni sendikalaşma oldu. İşçiler kadrolu ancak kapsam dışı olmalarına rağmen yakın zamanda Petrol-İş Sendikası'na üye olmuşlardı.

Bu durum karşısında baskı gören güvenlik görevlisi işçilerden en sonunda 6'sı kapının önüne konulmuş oldu. Gemlik Gübre'de geçtiğimiz günlerde de limanda çalışan ve sendikalaşan işçilerden

7'si işten atılmıştı.

ŞİRVAN'DA KATLIAMIN OLDUĞU MADENDE İŞÇİ KIIYIMI

Siirt'in Şirvan ilçesinde Ciner Grubuna bağlı Park Elektrik AŞ şirketine ait madende 17 Kasım'da göçük meydana gelmiş 16 işçi toprak altında kalarak katledilmişti.

Katliamın sorumluları faturayı işçiyeye kesmeye devam ediyor. Madende çalışan işçilerin bağlı olduğu taşeron şirkette çalışan 450 işçi işten atıldı. Bahane olarak da madende herhangi bir faaliyetin yürütülüyor olması ileri sürüldü.

İşçiler Çin'den gelen 300 kişilik bir ekibin çalışmaya başlayacağı duyumunu aldıklarını ifade etti.

AYGAZ'DA ÜÇ İŞÇİ İŞTEN ATILDI

Gebze Organize Sanayi Bölgesi'nde kurulu Aygaz fabrikasında pres bölümünde çalışan işçiler kaynakçı olarak gösterilip düşük ücrete çalıştırılıyor.

Preste çalışan bir işçi ise yönetimin bu uygulamasına karşı pres bölümündeki işçilere mücadele çağrısı yapınca patronun ve ajanlarının hedefi oldu.

Patronla işbirliğine soyunan Türk Metal ajanları işçinin peşine adam takarken söz konusu işçinin de aralarında olduğu üç işçi sigara içtikleri bahanesiyle işten atıldı.

GRUP TEKSTİL'DE KRİZ BAHANESİYLE MAASLAR GASP EDİLDİ

Çorlu Türkgücü yolu üzerinde kurulu Grup Tekstil fabrikasında maaşlar öden-

miyor. Boya, apre ve terbiye alanlarında faaliyet yürüten fabrikada işçiler patronun getirdiği Teksif Sendikası'na üye. Patron ise ücretleri gasp etmesine bahane olarak "kriz" iddiasını ortaya atmış oldu.

İşçilere "durumu açıklayan" patron, durumlarının "iyi olmadığını" ikramiyeleri vereceklerini, fakat maaşları üç-dört parçaya bölerek vereceklerini öne sürdü.

İşçiler ise fabrikada üretimin tam gaz gittiğini, depoların dolu olduğunu buna rağmen patronun böyle bir açıklamasının hiçbir gerçekliği yansıtmadığını belirtti. Sorunlarını sendikaya anlatan işçiler "elimizden bir şey gelmez" cevabı aldı.

HAVA-İŞ'İN ANKETİNDEN "ZAM OLMASIN" SONUCU ÇIKTI İDDİASI

Ekonomik krizi bahane ederek 2017'de yapması gereken zamları dondurmak isteyen ve bunun için "zam yaparsak işçi kıyımına başlarız" tehdidini gündeme getiren Türk Hava Yolları (THY) yönetimine, Hava-İş bürokrasisi desteğini sürdürüyor.

THY ve Hava-İş arasındaki kirli işbirliğinin parçası olarak, sendika bürokratları 13 bin üyeyle anket yaptıklarını ve yüzde 95 oranında "Evet zam yapılmayabilir" sonucu çıktığını öne sürdü.

Anket sonucunda toplantı yapan Hava-İş bürokratlarının, THY yönetiminden işten çıkarma olmayacağına dair garanti isteyeceği iddia edildi. THY yönetimi 2017'de yapılacak 4+4 sözleşme zammını dondurmaya önermiş Hava-İş bürokratları da buna çanak tutmuştu.

Sendikal bürokrasinin çağrısı:

BES'ten "cayma hakkını" kullanarak mücadeleden "cay!"

2016 yılı işçi sınıfı adına ekonomik ve siyasal olarak ağır kayıplarla geride kaldı. Özellikle 15 Temmuz darbe girişiminin ardından siyasal iktidar, yakaladığı "fırsat" ile toplumun her kesimine çok yönlü saldırılarını OHAL keyfiyetiyle hayata geçirdi ve uzatılan OHAL ile hayata geçirmeye devam ediyor. Bu saldırılardan işçi sınıfı ve emekçiler de nasibini aldı. Estirilen sahte "demokrasi" rüzgarlarının girdabına bırakılan, ardından ise şovenizm ile zehirlenen kitleler siyasal-ekonomik taleplerinin karşısında baskıyı buldu. OHAL gerekçesi ile izin verilmeyen grevler, "ülkenin içinde bulunduğu durumdan" kaynaklı yapılmayan zamlara karşı korunan sessizlik ve sendikaların attıkları geri adımlar sınıfın karşı karşıya bulunduğu topyekûn saldırılara göğüs germeyi iyiden iyiye zora soktu.

Son olarak ortaya atılan ve gelişen yerde uygulamaya geçilen Bireysel Emeklilik Sistemi'ne (BES) karşı çıkan sesler cılız olmak bir yana "fısıltı" düzeyinde kaldı. Bugün DİSK ve KESK'in "sistemden çıkma" çağrıları ise tam anlamıyla OHAL koşullarına uyarlanmış günü kurtarmaya endekli bir "mücadele pratiğinin" ötesine geçemedi.

BES: KATLANACAK SALDIRILARIN ARA DURAĞI

Sermaye sınıfı, tarihi boyunca işçi sınıfının karşısına hiçbir zaman kendinden menkul saldırılar çıkarmamıştır. En küçük saldırı adımını dahi her daim sınıfın bütününe hedef alarak, onun salt ekonomik değil siyasal ve sosyal dayanaklarına da savaş açarak uygulamaya sokmuştur. Sınıf savaşımının seyrine göre belirlendiği bir program çerçevesinde planlı bir biçimde, saldırılar silsilesinin bir parçası olarak hayata geçirmiştir.

Bugün karşı karşıya bulunulan BES de işçi sınıfı ve emekçileri bekleyen toplam saldırıların bir parçasıdır ve BES'e karşı verilecek mücadelenin düzeyine göre de bu saldırıların katlanarak artacağını haber veren bir ara duraktır. Bir sonraki hedef, artık işçi sınıfının "realitesi" olarak sunulan eriyen ücretler, işçi kıyımları, iş cinayetlerinin ötesinde, patronların ellerini ovuşturarak bekledikleri kıdem tazminatının gaspıdır. İlk durak olarak kiralık işçi bürolarını gündeme getirip ciddi bir direnişle karşılaşmadan hayata geçiren sermaye devleti, BES kodlu saldırısında da OHAL koşullarının düz yollarında "rahatlıkla" yürümesini bildi. Bunu ise fiili-

yatta kapatma kararları ile muhalif basının sesinin kısılması sonucunda kitlelerin karşısında at koşuturan yandaş medyanın BES güzellemelerine borçludur. Ve de zaten gelinen yerde fiili-meşru mücadele hattından uzak duran sendikal bürokrasinin OHAL koşulları ile mücadeleyi temsilciler düzeyine indirgeyen basın açıklamaları ile sınırlı tutmalarına...

FİİLİ MEŞRU MÜCADELE VE "CAYMA HAKKI"

İşçi sınıfının tarihi, hak kazanımlarında biricik yolun fiili meşru mücadele olduğunu göstermektedir. Emek sömürüsü üzerinden var olan sermaye düzeni kendi ayaklarına hiçbir zaman sıklamamış, sınıfın istemlerini ona altın tepsi ile sunmamıştır. Bugün sınıfın sahip olduğu haklar tarihte dışa dış verilen mücadelelerin bir sonucu olarak sınıfın hanesine yazılmıştır. Bunun en somut örneği sekiz saatlik iş günü için kan bedeli verilen mücadeledir. Türkiye işçi sınıfının tarihinde de benzersiz örnekler vardır. Kavel Direnişi ile koparıp alınan grev hakkını ve işçi sınıfının 15-16 Haziran Direnişi ile DİSK şahsında örgütlülüğüne sahip çıkarak saldırıları geri püskürtmesini anmak yerlidir. Tersinden örnek vermek gerekir ise, sınıfın yakın tarihinde sıkça yer alan "hava boşaltma mitinglerinin" ya da yayınlanan keskin sözlü ancak fiiliyatta ete kemiğe bürünmeyen açıklamaların herhangi bir ileri kazanım getirdiği ve var olan hakkı koruduğu görülmemiştir. İşçi ve emekçilerin tabandan dayatmaları sonucunda atılan kimi adımlar ise sınıfın

örgütsüzlüğünün ve siyasal bilincindeki geriliğin etkisiyle ilk fırsatta geriye döndürülmüştür.

Hal böyleyken BES üzerinden ortaya konan tablo şaşırtıcı değildir. Ancak "mücadeleyi yükseltiyoruz!" söylemlerinin ardından BES'e karşı mücadele yöntemi olarak hükümeti BES'ten caymaya çağırarak ve kitlelere "cayma hakkını kullan" diyerek seslenmek akıllara zarar, sınıfın mücadele deneyimi ile alay eden bir yaklaşımdır. Ve esasen hem BES'i hem de BES'le birlikte topyekûn karşı karşıya olunan saldırıları göğüsleme cüretinin yokluğuna ve sendikal bürokrasinin kofluğuna işarettir.

SINIFIN ÖNÜNDEKİ EN BÜYÜK ENGELLERDEN BİRİ; SENDİKAL BÜROKRASI

İşçi sınıfının örgütlenmesinin önünde hiç şüphesiz birbiriyle kesişen çok yönlü etkenlerin sebebiyet verdiği engeller vardır. Bu engellerin başında da yine şüphesiz sendikal bürokrasi gelmektedir. Taban iradesini yansıtmayan koltuk sevdasının hükmettiği sendikalarda, fiili meşru mücadelenin beraberinde getirdiği "riskleri" alabilecek duruş yoktur. Ki bu riskler, sendikal bürokrasinin nazik bir çizgide tuttuğu düzen ile bağdaşan ilişkileri zedeleme potansiyeli taşımaktadır. İşçi sınıfının zincirlerinden başka kaybedecek bir şeyi bulunmazken, sendikal bürokrasi için aynı tanıyı yapmak oldukça zordur. Bu gerçekliğin ortaya çıkardığı sonuç ise, son olarak BES ile görmüş olduğumuz

gibi, BES'i sokaklarda geri çektirme iradesinin gösterilmemesi, fiili meşru bir mücadele programı yürütülmemesidir. Bunun yerine yazılı açıklamalar ve sınırlı sayıda temsilcinin katılımı ile gerçekleştirilen basın açıklamaları ile kitlelere BES'ten çıkma çağrısında somutlanan mücadele kaçınılılığı yapılmaktadır.

BUGÜN ERKEN DEĞİL, YARIN GEÇ OLABİLİR!

OHAL koşullarında artan baskı ve özellikle kamu emekçilerine yönelen "ihraçlar" ile verilmek istenen gözdağı bugün mücadelede geri adım atmanın bahanesi olamaz. Tam tersine her açıdan siyasal iktidarın ve onun gerisinde kan ve alinteri üzerinden yükselen sermaye düzeninin kirliliği her gün daha da fazla gün yüzüne çıkmakta, OHAL fırsatçılığı ile derinleştirilen sefalet kitlelerin nefeslerinde açlığın keskin kokusunu daha fazla duyurmaktadır. Mücadele saflarını sıkılaştırmak ve insanca bir yaşam talebini yükseltmek için bugün erken değildir, ancak yarın geç olacaktır. Sınıf savaşımının onurlu kısmında yürüyen işçi sınıfının saldırılara vereceği cevap savaşımının seyrini de belirleyecek, burjuvazi bu seyre göre daha da pervasızca saldırmanın yollarını düzlemenin peşine düşecektir.

Sendikal bürokrasinin kaybedecek koltukları olabilir, ancak işçi sınıfının zincirlerinden başka kaybedecek bir şeyi yoktur. Ve işçi sınıfı öncelikle ayaklarına dolanan sendikal bürokrasinin kötürümleştirci zincirlerini atmaya işe başlamalıdır.

Petro-kimya işçilerinin mücadele tarihi - 2

7 Aralık 1964 tarihinde başlayan ve 41 gün süren Bereç grevi petro-kimya işçilerinin mücadele tarihi açısından önemli bir yer tutmaktadır. Petrol-İş'in gerçekleştirdiği ilk grev olma özelliğini taşıyan Bereç grevi toplu sözleşme ve grev hakkının* yeni kazanıldığı bir döneme denk gelmiştir. Bu açıdan grevin ön süreci ve grev dönemi incelendiğinde sendikanın yasal prosedürlere uyma konusundaki ısrarı ve her gelişmenin bu çerçevede yaşanması dikkat çekmektedir.

FABRİKANIN GENEL ÖZELLİKLERİ

Eski adıyla Taşlıtarla, şimdiki adıyla Gaziosmanpaşa'da bulunan ve 1954 yılında kurulan Bereç Pil Fabrikası İngiliz sermayesi ortaklı bir fabrikaydı. Bereç patronları o dönemde yabancı sermayeye tanınan bir dizi imtiyaz ve verimli bir yatırım alanı olan pil sanayisinde bulunmaları sayesinde kısa sürede büyümüş ve zenginliğine zenginlik katmışlardı. Kuşkusuz ki bu giderek büyüyen zenginlikte işçilerin üzerinden gerçekleşen sömürünün önemli bir payı vardı.

Bereç Fabrikası'nda çevre mahallelerden gelen çoğu göçmen 1100 işçi çalışmaktaydı ve yarıya yakını genç kadınlardı. Pil sektörü sağlığa zararlı bir sektördü ve gerekli önlemler alınmadığı için sıkça meslek hastalıkları görülüyordu. En büyük sorun ise düşük ücretlerdi. İşçilerin aldıkları ücretler arasında farklılıklar bulunmaktaydı, ancak en yüksek ücret dahi işçilerin açlık sınırında yaşamasının önüne geçemiyordu. Sendikanın tahminlerine göre 1964 yılına ait brüt kâr yaklaşık 46 milyon liraydı. Bu tutar içerisinde işçi ücretleri oranı ise ancak %8 civarındaydı.

PETROL-İŞ'TE ÖRGÜTLENME VE GREVE GİDEN SÜREÇ

Bereç'te daha önce de sendikalaşma çalışması olmuş, dönemin yetkili sendikası Maden-İş 250 kadar üye yapmış ancak fabrikada yetki alamamıştı. Aralık 1963'e gelindiğinde ise Petrol-İş, Bereç Fabrikası'nı hedef fabrika olarak belirlemiş ve örgütlenme çalışmalarına başlamıştı. Sendika ilk olarak fabrika temsilcilerine ulaşmıştı (Bereç Fabrikası'nda 1963'te yürürlüğe giren Sendikalar Kanunu ile kaldırılan fabrika temsilciliği halen devam etmekteydi.)

Sendikanın dağıttığı bildiri ve broşürler, gerçekleştirdiği ev, kahvehane toplantılarıyla örgütlenme çalışmaları hızla ilerledi. Mart 1964'e gelindiğinde ise sendika toplu sözleşme görüşmeleri-

ne başlamak için yeterli sayıya ulaşmıştı. Toplu sözleşme görüşmeleri 10 Nisan 1964'te başladı ve başlar başlamaz da tıkanı. Fabrika yönetimi toplu sözleşme maddelerini kabul etmeme konusunda ısrarcıydı. Bu süreç bürokratik engellerin aşılabilmesi sonucu tam altı ay sürdü. Bu zaman zarfında fabrika yönetimi işçileri sendikadan vazgeçirmek için baskı yaptı, sendikayı kötüleyen söylentiler çıkarttı, bununla da yetinmeyip karalamalara karşı sendikayı savunan iki işçiyi işten attı. İşçiler tüm bu baskılara rağmen sendikadan vazgeçmezken atılan iki işçi de sendikada işe alındılar.

11 Eylül'de sendika, fabrika yönetiminin oyalama ve yıldırma politikalarına karşı fabrika önünde özel grev oylaması gerçekleştirmişti. Oylamaya katılan 823 işçiden 813'ü greve evet oyu vermiş ve bu sonuç basında da yer almıştı. Grev oylamasının da yarattığı basınç ve fabrika yönetiminin artık süreci uzatmak için başvurabileceği başka bir yol kalmamasından kaynaklı uyuşmazlık zaptı patron adına görüşmelere katılan Türkiye Kimya Sanayi İşverenleri Sendikası ve Petrol-İş arasında 16 Eylül'de imzalanabildi. Uyuşmazlık zaptının imzalanmasının ardından 17 Ekim'de Türk-İş Birinci Bölge Temsilciliği bünyesinde "Grev Koordinasyon Komitesi" kuruldu.

Grev kararı alınmasına rağmen grev başlangıcı bir süre de uzlaştırma kurulunda uzadı ve burada da bir anlaşma sağlanamamasının ardından sendika 17 Kasım'da grev kararı aldı.

Grev kararıyla birlikte fabrika yönetimi de son kozlarını oynamaya başladı. 19 Kasım'da lokavt kararı aldı. Bundan bir sonuç alamayınca da 23 Kasım'da grev

karşıtı imza toplamaya çalıştılar. Ancak sendikanın itiraz etmesiyle imza toplama hamlesi boşa düşürüldü.

Grev kararının alınmasının ardından sendika görevlilerinden oluşan üç kişilik grev komitesinin belirlenmesi, grev çağırının hazırlanması, grev fonunun oluşturulması gibi grev hazırlıkları tamamlanırken Grev Koordinasyon Komitesi de grevin başlangıcının 7 Aralık'ta olacağını duyurdu. Bir yandan da sendika yönetimi tarafından yapılan basın toplantıları ile grev kamuoyuna duyuruluyor, ayrıca Bereç pillerini boykot çağrısı yapılıyordu.

BEREÇ İŞÇİLERİ GREVDE

Bereç işçileri 7 Aralık'ta greve başladılar. Sabah işe giriş saatinden önce sendika grev çağırını hazırlamış ve fabrika kapısına "Bereç Pil Fabrikası'nda grev var" pankartı ve bahçe duvarlarına da Bereç işçilerinin taleplerini yazan dövizler asılmıştı. Grev, sendika başkanı Ziya Hepbir ve diğer sendika yöneticilerinin katılımı ile başlarken, Bereç grevi tam 41 gün sürdü.

Grev süresince fabrika yönetimi jandarma desteğiyle işçilere saldırmaktan, beyaz yakalı işçileri üretimde çalıştırmaya kadar pek çok saldırıda bulundu. Hatta grevciler tarafından dövüldüğünü iddia eden birisi yüzünden üç grevci işçi tutuklandı. Ancak tüm bu saldırılara rağmen işçiler geri adım atmadılar ve grevi kazanana kadar sürdürdüler. 16 Ocak 1965'te, Bereç yönetiminin işçilerin taleplerini kabul etmesinin ardından grev 41. gününde sonlandırıldı.

Bereç grevinin öne çıkan özellikleri ise şöyle sıralanabilir:

- Türkiye işçi sınıfına grev hakkının ya-

laşmasını armağan eden Kavel işçilerinin grev çadırı Maden-İş Sendikası'nın Bereç grevine yaptıkları ziyarette Bereç işçilerine hediye edildi. Bereç grevinde kullanılan araç ve imkanlar da Paşabahçe grevinde kullanıldı.

- Bereç grevi, Türkiye'de o döneme kadar kadın işçilerin en yüksek katılım sağladığı grevdi. Kadın işçiler grev nöbetlerine düzenli kalıyor, grev kapsamında gerçekleşen her türlü eylem ve etkinliğe katılıyorlardı.

- Bereç grevi, uluslararası düzeyde iş kolu federasyonu aracılığıyla Türkiye'de maddi olarak desteklenen ilk grev olma özelliğini taşımaktadır.

- Bereç grevi, grevin başından sonuna kadar hem sendikaların hem de duyarlı kamuoyunun büyük desteğini aldı.

- Grev boyunca, sendika işçilere düzenli olarak maddi yardımda ve erzak yardımında bulundu.

* İşçi sınıfı adına önemli bir kazanım olan toplu sözleşme ve grev hakkı 1963 yılında gerçekleşen Kavel Kablo direnişinde ortaya konan fiili meşru mücadele pratiğinin ardından kazanılmıştı. 1963 yılında yürürlüğe giren 274 sayılı Sendikalar Kanunu'nda, sendikaların kurulmasında ve üyelikte serbestlik ve ihtiyarlık ilkeleri güvence altına alınmış; 275 sayılı Toplu İş Sözleşmesi Grev ve Lokavt Kanunu'nda ise; toplu iş sözleşmesi, grev hakkı ve toplu iş uyuşmazlıklarının çözüm yolları ilk kez düzenlenmişti.

Kaynak: Özkal Yici, *Kırk Bir Uzun Gün BEREÇ GREVİ "Nedenleri, Sosyal Kanunlar Yönünden Yüzeye Çıkardıkları" (7 Aralık 1964-16 Ocak 1965), TÜSTAV Yayınları*

Sermaye düzeninin zor dönemeci ve devrimci sınıf çizgisi

İşçi sınıfı ve emekçiler için içinde adeta serfes almadıkları bunaltıcı bir baskı, emeğin ve kölelik düzeni yıllardır yitirilmiştir. Özellikle AKP döneminde bu sistemin emeğe karşı baskısı, işçilerin ve emekçilerin hayatlarını zorlamıştır. 15 Temmuz darbe girişimi sonrasında bu baskıyı artıran bir süreç başlamıştır. İşçilerin ve emekçilerin bu baskıya karşı mücadelesini destekleyen bir çizgiyi benimseyen devrimci sınıfların, emeğin ve kölelik düzeni karşısında mücadelesini sürdürmesi gerekmektedir.

Büyük bir devrimcinin ardından... / I

Fidel Castro ve Küba Devrimi

Ünvan devrimci olarak bilinen Fidel Castro, Küba devrimini başlatan ve yöneten liderdir. 1959'da devrimi başlatan Castro, devrimin ardından sosyalist bir devlet kurmuş ve emeğin ve kölelik düzeni karşısında mücadelesini sürdürmüştür. Castro, devrimin ardından sosyalist bir devlet kurmuş ve emeğin ve kölelik düzeni karşısında mücadelesini sürdürmüştür. Castro, devrimin ardından sosyalist bir devlet kurmuş ve emeğin ve kölelik düzeni karşısında mücadelesini sürdürmüştür.

Savaş karşıtı mücadele ve işçi sınıfı

Komünistler 21. yüzyıl yeni bir "bunaltıcı savaş" ve devrimci dönemi olarak tanımlıyor. Tüm global sosyal gelişmeler bu açıdan değerlendirilmelidir. Kapitalizmin kriz içinde demerleşmesi, emperyalist savaş politikaları, uluslararasılaşma, emperyalist savaştan ve hegemonya krizi bu süreçte daha da belirginleşmiştir. Dünya emperyalist savaşın ve sınıfların mücadelesini sürdürmektedir. Emperyalist savaş ve sınıfların mücadelesini sürdürmektedir. Emperyalist savaş ve sınıfların mücadelesini sürdürmektedir.

Emperyalizme karşı savaşımayan kazanamaz!

Emperyalizm emeğin ve emekçilerin hayatlarını zorlayan bir sistemdir. Emperyalizm emeğin ve emekçilerin hayatlarını zorlayan bir sistemdir. Emperyalizm emeğin ve emekçilerin hayatlarını zorlayan bir sistemdir. Emperyalizm emeğin ve emekçilerin hayatlarını zorlayan bir sistemdir. Emperyalizm emeğin ve emekçilerin hayatlarını zorlayan bir sistemdir.

Sendikal mücadele ve bağımsız sınıf sendikası

Sınıf çizgisinde mücadele eden sendikalar, emeğin ve emekçilerin hayatlarını zorlayan bir sistemdir. Sendikalar, emeğin ve emekçilerin hayatlarını zorlayan bir sistemdir. Sendikalar, emeğin ve emekçilerin hayatlarını zorlayan bir sistemdir. Sendikalar, emeğin ve emekçilerin hayatlarını zorlayan bir sistemdir.

Parti-kitle örgütleri ilişkisi

Parti-kitle ilişkisi, emeğin ve emekçilerin hayatlarını zorlayan bir sistemdir. Parti-kitle ilişkisi, emeğin ve emekçilerin hayatlarını zorlayan bir sistemdir. Parti-kitle ilişkisi, emeğin ve emekçilerin hayatlarını zorlayan bir sistemdir. Parti-kitle ilişkisi, emeğin ve emekçilerin hayatlarını zorlayan bir sistemdir.

Meslek liseleri.. İşçi sınıfı ile gençlik arasında köprü!

Kapitalizmin emeğin ve emekçilerin hayatlarını zorlayan bir sistemdir. Meslek liseleri, emeğin ve emekçilerin hayatlarını zorlayan bir sistemdir. Meslek liseleri, emeğin ve emekçilerin hayatlarını zorlayan bir sistemdir. Meslek liseleri, emeğin ve emekçilerin hayatlarını zorlayan bir sistemdir.

Parti faaliyetlerinden...

Dinci faşist sınıfların 15 Temmuz darbe girişimini fırsat olarak kullanması, emeğin ve emekçilerin hayatlarını zorlayan bir sistemdir. Parti faaliyetleri, emeğin ve emekçilerin hayatlarını zorlayan bir sistemdir. Parti faaliyetleri, emeğin ve emekçilerin hayatlarını zorlayan bir sistemdir.

Komünizm ve insan

Komünizm, emeğin ve emekçilerin hayatlarını zorlayan bir sistemdir. Komünizm, emeğin ve emekçilerin hayatlarını zorlayan bir sistemdir. Komünizm, emeğin ve emekçilerin hayatlarını zorlayan bir sistemdir. Komünizm, emeğin ve emekçilerin hayatlarını zorlayan bir sistemdir.

Sermaye düzeni devrimci

İşçi sınıfı ve emekçiler için içinde adeta nefes alamadıkları bunaltıcı bir baskı, sömürü ve kölelik düzeni yıllardır yürürlükte. Özellikle AKP döneminde bu iyiden iyiye tahkim edilmiş durumda. Zira AKP, kurulu düzenin geleneksel yöntemlerinin yanısıra, geleneksel gerici kültürü, özellikle dini, gelinen yerde ise artık kudurgan bir şovenizmi de, seleflerinininkiyle kıyaslanamaz bir başarı ile kullanarak, emekçileri ideolojik yönden adeta sersemletmiş durumda. Bunca kuralızsız ve dizginsiz sömürüye, çalışma koşullarındaki sürekli ağırlaşmaya rağmen emekçilerin, hele de işçilerin, hâlâ da bu dinci-faşist odağın oy deposu olarak duruyor olması da bunu göstermektedir. Bu nedenledir ki bizzat emekçilerin kendi bünyesinden güçlü bir toplumsal çıkış yaşanmadığı sürece de her yeni yılda, dolayısıyla girmiş bulunduğumuz 2017 yılında, işçi sınıfı ve emekçileri daha da ağır yaşam ve çalışma koşullarının bekliyor olması şaşırtıcı değildir. Hele de halihazırda hızla ağırlaşmakta olan ekonomik kriz koşullarında.

Daha da karmaşık hale gelen, belirsizliklerle dolu olan, dolayısıyla birbirinden farklı, hatta karşıt gelişmelere açık durumda bulunan bizzat sermaye düzeninin kendi iç ilişkileri alanıdır. Bu bakımdan girmiş bulunduğumuz yeni yıl sermaye düzeni payına zor bir dönemece işaret etmektedir. İçeride olduğu kadar bölgesel ve uluslararası ilişkiler alanında da.

15 Temmuz darbe girişimini bulunmaz bir fırsat olarak değerlendiren AKP, halihazırda toplumun üzerine dayanılmaz bir ağırlık olarak çökmüş durumda. Artık saldırgan icraatlarının ne haddi hesabı, ne de ölçüsü ve kuralı var. Olağanüstü Hal ortamında ve Kanun Hükümünde Kararnamelerle ülkeyi yönetmesi ona bu olanağı sağlamış bulunuyor. Kendisini bağlayan hiçbir anayasa ve yasal kural ya da kaide yok. Başta parlamento olmak üzere kendisini denetleyen ve dolayısıyla sınırlayabilen herhangi bir yasal güç ya da kurum da yok. İcraatlarını ve davranışlarını, dümenini bizzat tuttuğu devlet düzeninin yasa ve kurallarına göre değil, fakat toplum yaşamındaki gerçek

güç ilişkilerine göre ayarlıyor. Devlet iktidarına hakim konumu üzerinden elinde önemli bir güç birikimi bulunduğu ve özellikle darbe girişimi sonrasında yaratmayı başardığı özel ortamda kendini çok daha güçlü hissettiği için de gündün güne daha çok pervasızlaşıyor.

15 Temmuz darbe girişimini kendi gerçek darbesi için bir dayanağa çeviren dinci faşist iktidar, şimdilerde geleneksel faşist partinin yönetiminden de aldığı beklentimeme destekle yeni bir hamle peşinde. Gündeme getirdiği anayasa değişikliği ile kayıtsız şartsız bir tek adam diktatörlüğüne geçişi hedefliyor. 15 Temmuz'dan beri zaten kendi düzeninin inşasına geçen AKP, MHP yönetiminin desteği ile gündeme getirdiği bu yeni girişimle, bugüne kadarki tüm kazanımlarına anayasal bir çerçeve, dolayısıyla kendince hukuksal bir güvence kazandırmaya çalışıyor.

Bu gelişmelerin ışığında bakıldığında, 15 Temmuz darbe girişiminin rejim krizinde gerçek bir dönüm noktası olduğu daha iyi anlaşılıyor. AKP, darbe girişimi öncesinde ve tam da Fethullahçı çete sayesinde, rejimi eski biçimiyle yıkmayı başarmıştı. Ama hâlâ da kendi yeni rejimini kuracak gücü kendinde bulamıyordu. 15 Temmuz, yani bir kez daha bizzat Fetullahçı çete ve kuşkusuz bu kez tersinden, ona bu olanağı sağlamış oldu. Dinci faşist bir darbe girişimi, buna girişenlerin düne kadarki ortağı ve ruh ikizi olan AKP'nin elinde, dinci faşist bir rejimi nihayet kurup dayatmanın bulunmaz bir olanağına dönüştü.

Gündemdeki anayasa değişikliği çerçekte devlet düzenini, onun ilkelerine dayandığı temel varsayımları, dolayısıyla tüm yapı ve işleyişini, anayasal ve kurumsal yönden baştan aşağı yeniden düzenlemeyi hedefliyor. Bu, içi çoktan boşaltılmış, temel kurumlarıyla zaten felç edilip işlevsizleştirilmiş eski cumhuriyet rejiminin artık biçimsel yönden de tasfiyesi demektir. Fakat bu türden köklü bir rejim değişikliği, alışlageldiği gibi emperyalizmin ve egemen sınıfın genel ya da ağırlıklı bir mutabakatıyla değil, yalnızca dinci-faşist siyasal blokun kendi özel tercihiyle yapılmaktadır. Bu halen mevcut girişimin en zayıf noktasıdır ve bu nedenle akıbeti kadar, başarılı olması durumunda yol açabileceği sonuçları da kestirmek bugün için kolay değildir.

15 Temmuz darbe girişimi başarılı olsaydı eğer, onu, düne kadarki paha biçilmez itaat ve hizmetlerine rağmen artık bir sıkıntı kaynağı olarak gördükleri Tayyip Erdoğan'dan kurtulmanın bir olanağı olarak değerlendirmeye hazır olduklarını pek de gizlemeyen emperyalist odaklar, girilen bu yeni yolu halen yalnızca izler görünmektedirler. Hiç değilse görünürdeki tutum budur. Elbette kendilerine göre hesapları, planları ve bunları gerçekleştirmeye yönelik çeşitli türden gizli ve karanlık girişimleri vardır. Ama görünürdeki tutum bir tür bekle gör politikasıdır. Kuşkusuz bunun gerisinde biraz da ABD'deki yönetim değişikliği sürecinin yarattığı geçici belirsizlikler vardır.

Türkiye kapitalizminin egemen sını-

Utanç vericinin zor dönemeci ve emperyalist sınıf çizgisi

fi işbirlikçi büyük burjuvaziye gelince. Bu sınıfın özellikle AKP döneminde ve bizzat AKP iktidarı sayesinde palazlanıp öne çıkan besleme kesimi doğal olarak girilen yeni yola da tam destek vermekte, bunda daha çok semirmek için yeni imkanlar gördüğü için de bu işi hararetle yapmaktadır. Öteki bir kesimi, daha köklü ve geleneksel olanı, daha somut olarak ağırlıklı bölümüyle TÜSİAD burjuvazisi, gelinen aşamada olup biteni belli bir kaygıyla izlemekte fakat buna rağmen kılını kıpırdatmamaktadır. Zira hiçbir risk almak istememektedir. Bunu 7 Haziran Seçimleri sürecinde ve sonucu etkilemek üzere, elbette dayandığı batılı emperyalist odakların aynı doğrultudaki girişimlerinden güç alarak, bir ölçüde denemişti. Fakat dinci gerici odağı karşısında karşılaştığı direnci ve böyle ucuz yollarla sonuç almanın kolay olmadığını görür görmez de hızla geri çekilmişti. O zamandan beri gelişmeleri yalnızca izlemekle yetinmekte, öfke ve tepkisine hedef olmamak için de Tayyip Erdoğan iktidarının tüm politikalarını olduğu gibi destekler görünmektedir.

Bu vesileyle önemli bir hususa değinmiş olalım. AKP iktidarı ve özellikle de Tayyip Erdoğan, genel olarak işbirlikçi Türk burjuvazisinin, ama özellikle onun ekonomik ve mali yönden en güçlü kesimi olan TÜSİAD burjuvazisinin politik ve moral yönden gerçek gücü ve karakterinin tüm açıklığı ile görülmesine son derece aydınlatıcı bir vesile olmuştur. Bu burjuvazinin çapsızlığı, kendi düzeninin karakterine, yapı ve işleyişine kendi arzusuna rağmen yapılan köklü müdahaleler karşısındaki utanç verici aczi böylece ortaya çıkmıştır. Halen bu kesimin tüm umudu ve dolayısıyla tutumu, her zamanki gibi dış emperyalist odakların, özellikle de NATO ve ABD'nin ne yapıp edeceğine endekslidir. Emperyalist odaklar onun payına bir şeyler kotarmadıkça onun kendini öne atmaya ne niyeti ve ne de gücü var. Holding patronu ve Türkiye'nin en büyük medya tröstü Aydın Doğan'ın yıllardır ve özellikle şu sıralar düştüğü utanç verici durum ve gördüğü terbiyeli maymun muamelesi, bir bakıma büyük burjuvazinin bu kesimini sembolize etmektedir. Aydın Doğan burada bir günah keçisi gibidir; Tayyip Erdoğan TÜSİAD burjuvazisine tüm mesajlarını

onun üzerinden vermekte ve hep isabet kaydetmektedir.

Fakat bu duruma durduk yerde ve karşılıksız olarak düşülmemiştir. Tayyip Erdoğan AKP'si hükümet olarak başa geldiği ilk günden başlayarak ve bütün bir iktidar döneminde büyük burjuvazinin tümü için Türkiye'yi bugünün dünyasında eşi az bulunur bir sömürü ve yağma cenneti haline getirdi. Ve bunu, işçi sınıfı ve emekçilerin büyük gövdesini örneği görülmemiş bir başarıyla denetim altına alıp etkisizleştirerek yaptı. Bu sayede başta geleneksel İstanbul burjuvazisi olmak üzere büyük holdingler zenginliklerini defalarca katladılar. Hâlâ da bu açıdan herhangi bir sorunları yok ve yaratılmış bulunan düzenin bu yönünden ziyadesiyle memnundurlar. Hâlâ da AKP düzeni bu açıdan onlar için bulunmaz bir nimettir ve bu yönüyle alternatifsizdir. Koşulları oluştuğunda kendi sınıf çıkarları için ülkesini bile satabilen bu burjuvazi, böylesine bir hizmet karşılığında cumhuriyeti ve laikliği haydi haydi satabilirdi. Sürecin akışı içinde adım adım, bir bakıma sindire sindire yaptığı da bu oldu zaten.

Yine de girmiş bulunduğu yol ve halihazırda bu doğrultudaki gözü dönmüş kararlılığı ne olursa olsun, dinci faşist kliğin işinin öyle kolay olduğu da sanılmamalıdır. Tam da onun on dört yıllık iktidarı sayesinde, izlediği politikalar ve gerçekleştirdiği icraatların bir sonucu olarak, günümüz Türkiye'si halen tüm

cephelerde adeta batağa saplanmış gibidir. Ülkeyi bu bataktan çekip almak için ortada herhangi bir çıkış yolu da görünmemektedir. Halihazırda söz konusu olan bir sürüklenme durumudur ve bu her yeni gün daha derinlere batmak anlamına gelmektedir.

Özellikle hükümet olduğu ilk yıllardan başlayarak ekonomide işlerin bir parça düzgün gitmesi AKP'nin önemli bir şansı olmuştu. Oysa bugün tüm göstergeler tepe takla olmuş durumda. Tüm yönleri ve sonuçlarıyla ekonomik kriz, bugünün Türkiye'sinde sıradan insan tarafından gündelik olarak izlenebilen açık bir olgu haline almıştır.

Siyasal cephede durum daha da kötüdür. 15 Temmuz sonrasında devlet krizi boyutuyla daha da ağırlaşan rejim krizi, halen de siyasal yaşamın en temel gerçeğidir. AKP hâlâ da meşruiyetini korumakta olduğu seçmen desteğine dayamaya çalışsa da, gerçekte süreç ve dolayısıyla toplum üzerindeki kontrolünü ancak çıplak zorla, tüm kurumlarıyla ele geçirdiği devletin zor aygıtlarını sınırsızca kullanarak sağlayabilmektedir. OHAL'in süreklileştirilmesi, birbirini izleyen KHK'lar, bunlara eşlik eden baskı, terör ve yasaklar rejimi, tüm bunlar bunun dolaysız bir göstergesi, bizzat dinci-faşist iktidar yönünden açık itirafıdır.

Siyasal krizin temel bir boyutu olarak Kürt sorunu da bütün ağırlığı ile yerli yerinde durmaktadır. Dahası gelinen yerde devletin tüm dış politikasını esir almış durumdadır. Yakın zamana kadar

yeni-Osmanlılık taslayan, bölgeyi kendince dizayn etmeye ve denetim altına almaya yeltenen, bunun için mezhepçilik yapan ve başta IŞİD olmak üzere her türden cihatçı çeteye destek verip yataklık eden AKP iktidarı, tüm bu alanlarda hüsrana uğramış, gelinen yerde artık her şeyini Kürtlerin Ortadoğu'daki kazanımlarını boğmaya, en azından sınırlandırmaya endekslemiş durumdadır. Rusya ve İran ile kurulan, Irak ile açıktan ve Suriye ile örtülü biçimde yumuşayan ilişkiler, tüm bunlar esası yönünden bu aynı amaca yöneliktir.

Tümden iflas eden dünkü dış politikanın ardından girilen bu yeni ilişkilerin halihazırda iki önemli sonucu var. İlki El Bab üzerinden Suriye'de batağa batmış olmak, ötekisi ise ABD ve dolayısıyla NATO ile gitgide gerilen ilişkilerdir. Bizzat Tayyip Erdoğan tarafından haftalardır, kuşatıldı ha alındı ha alınacak denilen El Bab'da işlerin sarpa sardığı gitgide daha çok su yüzüne çıkmaktadır. Fırat Kalkanı Operasyonu'nun El Bab safhasına gerekli desteği vermeyerek bu durumun oluşmasında bizzat ABD ve NATO'nun da katkısı var. Kendisine Suriye'de çizilen sınırları Rusya'dan aldığı destekle aşmaya kalkan AKP iktidarına böylece güç ve olanaklarının gerçek sınırları batılı emperyalistler tarafından gösterilmek isteniyordu. Öyle anlaşılıyor ki bunda başarılı da olmuş durumdadır.

Utançların en rezili eşliğinde İsrail ile düzeltilen ilişkiler, gerçekte dolaylı biçimde, batıdan, özellikle de ABD'den ge-

len basıncı dengelemeye yönelikti. Fakat hemen ardından benzer bir rezil manevra ile bu kez Rusya'yla düzeltilen ilişkiler, ilkinden umulan yararı boşa çıkarmakla kalmadı, Putin yönetimi ile bu türden bir cilveleşme ABD ve NATO ile ilişkileri daha da gerdi. AKP iktidarı El Bab'da çakılıp kalırsa eğer, bu onun kuyruğunu kısarak bir biçimde ABD ile ilişkilerini düzeltmeye ve bunun bedeli olarak da ABD'nin Kürt politikasına bir ölçüde olsun uyum sağlamaya itecektir.

Halihazırdaki sıkışmışlıktan kurtulmak için yeni ABD yönetimine bağlanan umutlar artık açıkça seslendiriliyor ve tersinden de oradan bazı olumlu ilk sinyaller geliyor. Ama bunun AKP iktidarı için açık bedeli, öteki şeyler yanında mevcut Kürt politikasında değişiklik demektir. Bu ise içeride MHP'den Perinçek grubuna kadar Kürt düşmanlığı ekseninde yaratılmış şoven milliyetçi cephenin çatırdaması, bu arada 3 Kasım'da kudurgan bir şovenizmle güçlendirilmiş seçmen desteğinin zayıflaması anlamına gelecektir. ABD ile ilişkilerin onarılması ihtimalinin dışarıdaki yansıması ise Rusya ve İran ile bir ölçüde yoluna konulmuş gibi görünen ilişkilerin yeniden sarp sarması demektir.

Tablo karmaşıktır, sayısız belirsizliklerle yüklüdür ve süreç farklı, hatta birbirinin zıddı alternatiflere açıktır derken, aynı zamanda bu gibi durumları ima etmiş oluyoruz.

Özetle, içinde bulunduğumuz koşullarda ne sermaye düzeninin ve ne de onun iktidar dümenini halihazırda tutan AKP'nin işi hiç de kolay değildir. Söz konusu olan gerçekte sermaye düzeninin çok yönlü bunalımıdır. Dinci-faşist AKP iktidarının kendi öznel hedefleri doğrultusundaki dayatmalarıyla yarattığı sorunlar, sermaye düzeninin içinde debelendiği çok yönlü bunalımın yalnızca bir boyutundan ibarettir.

II

Bu son vurgu, günümüzde doğru devrimci bir mücadele perspektifiyle hareket edebilmek bakımından tayin edici önemdedir. Ne dinsel gericilik, ne dinci faşist hareket, ne milliyetçi faşist hareket, ne de bunları bugünün Türkiye'sinde burjuvazi adına iktidar gücü olarak bir araya getirmeyi başarmış AKP, kurulu düzenin bir arazi ya da sapması değildir. Bunlar kurulu düzenin kendi öz ürünleri, ayrılmaz organik öğeleridir. Tarihsel açıdan olduğu kadar toplumsal açıdan da bu böyledir. Sorun bu eğilim ve akımların ideolojik, kültürel ve politik olarak bu düzenin dokusundaki doğal varlıklarından ibaret de değildir. Daha da önemli olanı, özellikle '60'lı yıllardan başlayarak, faşist ve dinci akımların bizzat emperyalizm ve işbirlikçi büyük burjuvazi tarafından, tam da Türkiye'nin ilerici-devrimci dinamiklerini kırmak amacı çerçevesinde, her yolla desteklenip palazlandırılmalarıdır.

Sürecin seyrini ve mantığını çok özlü bir biçimde ortaya koyduğu için, TKİP IV. Kongresi'nin (2012) temel önemde değerlendirmelerinden aktaralım:

"1960'lardaki büyük sosyal uyanış ve bunun sola hızla güç kazandırmasının ardından ise, din ve dinsel gericilik burjuvazinin elinde artık devrime karşı bir dalgakıran olarak iş görmeye başladı. Bu çok bilinçli bir politikaydı ve akli verense böyle durumlarda hep olduğu gibi emperyalist merkezlerdi.

"70'li yıllardaki devrimci yükselişin saldırdığı büyük korkunun ardından ise, başta ABD olmak üzere batılı emperyalist ittifak ile başta TÜSİAD olmak üzere tüm kesimleriyle işbirlikçi büyük burjuvazinin tezgahladığı 12 Eylül askeri faşist darbesi, dinin ve dinsel gericiliğin önünü her cephede açtı. Bugünkü koşullarda cisimleşmiş ifadesini AKP şahsında bulan 'Türk-İslam sentezi' devletin resmi ideolojisi haline getirildi ve tüm topluma dayatıldı. Aynı politika '90'lı yıllarda oluşan yeni dünya koşulları içinde bu kez 'İlimli İslam' projesi halini aldı, yine emperyalist merkezlerde planlanarak. Sonuç olarak, toplamı içinde bugünkü dinci gerici iktidar, 12 Eylül faşist darbesiyle yaratılan yeni toplumsal, siyasal ve kültürel koşulların, aynı anlama gelmek üzere emperyalizmin ve işbirlikçi büyük burjuvazinin izlediği politikaların en dolaysız bir ürünü oldu."

Söz konusu değerlendirme, hemen devamında, bundan çıkarılması gereken en önemli sonucu özetliyor:

"Tam da bundan dolayı AKP'ye karşı mücadele emperyalizme ve işbirlikçi burjuvaziye karşı mücadeleden ayrılmaz. AKP bir sermaye kliğinin değil fakat tüm kesimleriyle büyük burjuvazinin dolaysız çıkarlarının bugünkü temsilcisidir. Bazı

sermaye kliklerinin onun iktidarından daha fazla yararlanmaları bu genel geçiği değiştirmemektedir ve tüm sermaye kesimlerinin ona tam desteği bunun böyle olduğunu ayrıca göstermektedir. AKP'nin yaratmakta olduğu siyasal düzen, evrimi içinde burjuva cumhuriyetinin bugün vardığı yerdir. Bundan dolaydır ki, AKP'ye karşı mücadeleyi cumhuriyeti savunmak mücadelesi olarak ele almak, tükendiği ve dolayısıyla aşılması beklediği bir aşamada onu yeniden diriltmeye çalışmak, gerici bir ütopyadır. Çürüme süreci içinde tükenen burjuva cumhuriyetinin gerçek alternatifi sosyalist işçi-emekçi cumhuriyettir. Olduğu kadarıyla burjuva cumhuriyetinin kuruluşu sürecinden gelen kazanımlarını yaşatmanın ve geleceğe taşımanın da bundan başka bir yolu yoktur." (TKİP IV. Kongresi Bildirisi, Kasım 2012)

Bu pasajdaki son cümle, solun bazı kesimlerinde kafa karışıklığı yaratan ve beraberinde yanlış eğilimleri, daha açık bir ifadeyle cumhuriyetçi reformizmi besleyen yaklaşımlara veciz bir yanittir. Sorun hiçbir biçimde saltanatın ve hilafetin tasfiyesinin, cumhuriyetin ilanının, toplum ve devlet yaşamında dine belli sınırlamalar getirilmesinin ve bunları izleyen ya da tamamlayan ileriye dönük öteki bazı adımların tarihsel anlamı, önemi ve dolayısıyla tarihsel bir miras olarak sahiplenilmesi gerektiği değildir. Sorun bunun nasıl yapılacağıdır ve sorunun devrimci yanıtı yukarıdaki satırlarda yeterli açıklıkta vardır. Bunu göz önünde bulundurmak günümüz Türkiye'sinde işçi sınıfı adına bağımsız devrimci bir konum ve çizgide durabilmenin olmazsa olmaz koşuludur.

Yukarıdaki değerlendirme 2012 yılına, işbirlikçi büyük burjuvazinin bütün kesimleriyle bir blok olarak AKP'yi des-

teklediği ve bunu da bir yıl önceki seçimlerde somut olarak ortaya koyduğu günlere aittir. Bu değerlendirmeyi izleyen yıllarda Tayyip Erdoğan liderliğinin emperyalizm ve işbirlikçi burjuvazinin bazı kesimleri için soruna dönüşmeye başladığı bir gerçektir. Ama önemle altını çizmeliyiz, AKP değil fakat Tayyip Erdoğan liderliğinin. İlgili kesimler için sorun hiçbir biçimde AKP'nin geri plana, hele de bir yana itilmesi değil, fakat yalnızca denetim sınırları içine çekilmesiydi. Tayyip Erdoğan liderliğine alternatifin özenle bizzat AKP içinden aranması, Abdullah Gül ve benzeri bazı kimseler üzerine hesaplar yapılması bile bunun böyle olduğunu göstermeye yeter.

AKP, daha doğrusu onun temsil ettiği zihniyet, ideoloji, kültür, bunların maskeleydiği toplumsal güçler, sınıfsal çıkarlar ve sermaye grupları, cemaat ve tarikatlardan vakıflar ve derneklere kadar öbeğlendiği binbir türlü oluşum, örgüt ve kurum, günümüz Türkiye'sinin en katı gerçeklerinden ve mevcut kapitalist düzenin en temel yapı taşlarından biridir. Dolayısıyla tüm bu yapı ve ilişkileriyle dinsel gericiliğe karşı mücadele, kurulu sermaye düzenine karşı mücadelenin ayrılmaz bir ögesidir.

Bu ise bizi TKİP IV. Kongresi'nin temel yargısına götürüyor: *"AKP'ye karşı mücadele emperyalizme ve işbirlikçi burjuvaziye karşı mücadeleden ayrılmaz."* Bu temel noktanın anlaşılması, başta laiklik mücadelesi olmak üzere bugünün özel koşullarıyla bağlantılı öteki bazı sorunların devrimci bir perspektifle ele alınabilmesinin en temel koşuludur.

EKİM

(Türkiye Komünist İşçi Partisi'nin Merkez Yayın Organı Ekim'in Ocak 2017 tarihli 305. sayısından alınmıştır...)

Siyasal gericiilik, toplumsal çürüme ve emperyalizm

“Emperyalizm, tekellerin ve mali sermayenin egemenliğinin ortaya çıktığı, sermaye ihracının birinci planda önem kazandığı, dünyanın uluslararası tröstler arasında paylaşılmasının başlamış olduğu ve dünyadaki bütün toprakların en büyük kapitalist ülkeler arasında paylaşılmasının tamamlanmış bulunduğu bir gelişme aşamasına ulaşmış kapitalizmdir.” (Lenin)

Emperyalizm, yani tekellerin devlet kapitalizmi döneminde devlet aygıtının işlevi de daha belirgin görülmekte, parlamento dâhil tüm kurumlar sermaye tekellerinin özgürce “iş” yapabilmesi için çalışmaktadır. Sermaye tekelleri yeni yatırım, pazar alanları bulsunlar diye büyük emperyalist devletler zayıf ülkeler üzerinde ekonomik, siyasi alanda baskı kurar, kendine bağımlı kılar. Bununla birlikte emperyalist devletler arasında sömürü, yağma ve nüfuz alanları için rekabet her zaman devam eder. Kimi zaman da emperyalistler arası bloklaşmalar yaşanır. Bu bloklaşmalarda “müttefiklik” kavramı hızlı değişir ama neticede emperyalist savaş ve saldırganlık hali baki kalır. Zira sistemin “doğasında” bu vardır. Lenin’in ifadesiyle *“emperyalizm politik olarak genelde şiddet ve gericiilik eğilimidir.”* Geçtiğimiz yüzyılın emperyalist devletler arasında yaşanan “soğuk-sıcak” savaşlarına ve de buna eşlik eden militarizme baktığımızda bu net olarak görülür.

Tarih sahnesine çıktığından bu yana emperyalist-kapitalist sistemin savaş ve saldırganlık politikaları nedeniyle milyonlarca insan ölmüştür. 1. Emperyalist Paylaşım Savaşı’nda yaklaşık 13 ila 15 milyon, 2. Emperyalist Paylaşım Savaşı’nda yaklaşık 65-75 milyon, 1945-2000 yılına kadar olan çatışma ve savaşlarda ise yaklaşık 41 milyon insanın öldüğü tahmin edilmektedir. Dünya üzerinde emperyalist işgal ve saldırganlıkla tehdit edilme-yen yer kalmamıştır. Emperyalizmin “doğası” nedeniyle bu kirli savaş politikaları günümüzde de artarak devam etmektedir. Son 5 yıl içinde silah ihracatında %14’lük artış bunu göstermektedir. Bu tablonun mağduru yoksul emekçi halklar olmakla birlikte en çok çocuklar bedel ödemektedir. SIPRI verilerine göre, günümüz dünyasında yaklaşık 540 milyon çocuk, yani her dört çocuktan biri tehlikeli ve istikrarsız ortamlarda yaşamak-

ta, her yıl milyonlar yüzünden 8.000 ile 10.000 arası çocuk ölmekte ya da sakat kalmaktadır. Özetle emperyalist savaş politikalarının bir sonucu olarak milyonlarca insan ölüm, göç, yoksulluk, tecavüz gibi bedeller ödemekte, başta silah tekelleri olmak üzere emperyalist güçler ise sürekli kazanmaktadır.

*
Emperyalist kapitalist dünyada bir tarafta bir avuç “ayrıcıklı” azınlık muazzam zenginliklere, teknolojik ve bilimsel gelişmelerin imkânlarına sahipken, milyonlarca insan sömürülmekte, baskı ve köleliğe mahkûm edilmekte, açlıktan, yoksulluktan, hastalıktan, sağlıksız koşullardan, iklim değişikliğinin neden olduğu felaketlerden ve savaşlardan muzdarip hale gelmektedir. Sistemin yapısal krizleri ile sorunlar kronikleşmekte, sistem ancak şiddet ve gericiilik ile ayakta kalabilmektedir. Dünyanın çeşitli yerlerinde türlü biçimleriyle siyasal gericiilik artmakta ve insanlığa kan kusturmaktadır. Kriz büyüdükçe, emperyalist ülkelerde de polis devleti uygulamaları yaygınlaşmaktadır. Bunun yanında dünyanın çoğu yerinde ırkçılık, milliyetçilik artmakta, dinsel gericiilik güçlenmektedir. Gericilik tarikatları yoluyla bağnazlık yaygınlaşmakta, insanlığın şimdiye kadar elde ettiği bilimsel ve kültürel değerlere saldırılmaktadır.

Kirli savaş politikaları gereği emperyalistlerce beslenen IŞİD ve benzeri gerici örgütlere, günümüz ‘modern’ dünyasından da, öldürme ve tecavüz gibi vahşetleri uygulama imkânı verdiği için çeşitli ülkelerden katılım olması ciddi bir göstergedir. Batı’dan 4 bin 300 civarında kişi bu gericiiliğin saflarına katılarak Suriye’ye gitmiştir. Bu gerici çetelere en çok Belçika, Fransa, Almanya ve Birleşik Krallık’tan katılım olduğu belirtilmektedir.

*
“Küreselleşen” dünyada nerede ucuzsa orada üretmek, nerede pahalıysa orada satılmak için sermaye tekellerinin önündeki her türden engel kaldırılmıştır. Tekellerin yararına yapılan uluslararası sözleşmelerle özellikle geri bırakılmış, zayıf ülkelerin iş gücü, yeraltı ve yerüstü zenginlikleri bu tekellerin (bu ülkelerin işbirlikçi egemen sınıfı ile birlikte) sınırsız yağmasına, sö-

mürüsüne uğrarken, doğası ise kirletilir. Zira sermaye tekelleri çevre kirliliğini önlemek için alınması gereken tedbirlerden kendilerini “muaf” tutarlar. Ne de olsa önemli olan, sermayenin yüksek çıkarlarıdır!

Sistem özel mülkiyete dayandığı için, gelişen teknoloji ve üretimdeki kapasite artışı sayesinde üretilen maddi zenginlikler muazzam derecede artsa da bu, insan ve toplum yararına kullanılmaz. Daha fazla kâr elde etme gayesi ile dünya genelinde milyonlarca işçi aşırı sömürü koşullarında çalışır. Önemli bir çoğunluk ise işsizlikle boğuşur. Bu yüzden bu “zengin” dünyada her 6 insandan biri açtır. Oxfam’ın araştırmasına göre dünya nüfusunun % 1’i, 1.1 milyon dolardan fazla paraya, yani toplam zenginliğin %41’ine sahiptir. Oxfam, daha önce 62 kişinin dünyanın yarısının servetini elinde tuttuğunu açıklamıştı; ancak İsviçre Bankası Credit Suisse’den aldığı yeni veriyle bu rakam 8’e düştü. Yani, dünyanın en zengin 8 kişinin serveti, dünyanın yarısını oluşturan 3.6 milyar nüfusun servetinden fazla. Dünya nüfusunun %20’si, aşırı yoksulluk sınırı olan günlük 1.90 dolar gelir ile yaşamını sürdürmeye çalışırken, %71’i ise günde 10 dolar ile yoksulluk ile düşük gelir sınırları arasında yaşamaya çalışmaktadır.

Yoksul ellerin ürettiği maddi zenginlikler ise zenginlerin doymak bilmez lüks tüketimlerine giderken, diğer yandan da bu düzen “sorunsuz” sürsün diye devlet terörüne ve silahlanmaya harcanmaktadır. SIPRI enstitüsünün verilerine göre 2000 ile 2013 yılları arasında dünya çapında silahlanmaya harcanan paralar yüzde 52 artarak, yılda toplam 1,7 trilyon dolara ulaşmıştır.

Emperyalist çağda maddi zenginliklerin çokluğuna, bilimsel ve teknik ilerlemelerin gelişmişliğine rağmen insanların yaşadığı açlığa, kıtlığa, çevre kirliliğine ise çözüm bulunamaz. Çünkü kârlı bir yatırım değildir! Bundan dolayı her 19 saniyede bir çocuk açlık, hastalık, savaş sonucu veya ekolojik felaketler nedeniyle yaşamını yitirmekte, 900 milyon civarında insan ise temiz içme suyu bulamamakta, her yıl 2 milyon insan hava kirliliğinden yaşamını yitirmektedir.

Biliyoruz ki bu sorunlar sistemin kendisine sürekli kriz yaşatan işleyiş mantığı

gereği yaşanmaktadır. Çünkü sömürüye dayalı bu sistemde birilerinin zenginliği, önemli bir çoğunluğun açlığı, yoksulluğu demektir. Her şey daha fazla kâr elde etmek içindir. Bu sistemde üretim, insan ve toplum yararına değil, pazar içindir ve bu nedenle her şey satılıktır! Buna insan bedeni de dahildir. Bu da bizi emperyalist çağda görülmemiş derece büyüyen toplumsal çürümeye, kültürel yozlaşmaya ve ahlaki çöküntüye götürmektedir.

Bu sistemde işçi ve emekçilerin emek gücü yanında bedenleri de sömürü konusudur. Daha çok kadın ve çocukların maruz kaldığı insan ticareti bu sistemde gelişen bir “sektördür!” Bunun sonucunda “en iyi durumda” göçmen işçiliğin tüm olumsuz sonuçlarına katlanmak varken, daha çok ise fuhuş, uyuşturucu ya da organ mafyalarının kurbanı olmak vardır. UNICEF verilerine göre sadece Asya’da bir milyon erkek ve kız çocuğu seks ticaretine alet edilmektedir. Bir sektöre dönüştürülerek özellikle Uzakdoğu, Asya gibi ülkelerde “seks turizmi” yaygınlaşmakta, pek çok zengin iş adamının özel uçaklarla buralara gittiği bilinmektedir.

Bununla birlikte bir başka “büyüyen sektör” olarak uyuşturucu sektörü de devletlerin de içinde olduğu mafyatik örgütlenmelere devasa kârlar kazandırmaktadır. Uyuşturucuya başlama yaşı oldukça düşmekte, “çağdaş” dünyada temiz içme suyu bulamayan çocuklar çok kolay uyuşturucuya ulaşabilmektedir!

Emperyalist sistemde insanlar savaşlarda, iş kazalarında, bakımsızlıktan ya da ilaçsızlıktan ölmediği koşullarda yine sistemin dayattığı koşullar nedeniyle intiharı bir seçenek olarak görüp ölmektedir. Sistemin getirdiği sömürü, baskı, yoksulluk, gericiilik, toplumsal çürüme ve yozlaşma ortamında gelecek kaygısı artmakta, buna insani ilişkilerin metalaşması ve yabancılaşma eklenmekte, sonuçta intihar oranlarında ciddi bir artış yaşanmaktadır. Dünya Sağlık Örgütü raporuna göre dünyada her yıl 800 binden fazla kişi intihar etmektedir. Türkiye’de de durum vahimdir; son 40 yılda intihar vakalarında %50 artış görülmüştür.

*
Savaş ve saldırganlık tehdidi dışında emperyalist burjuvazinin işçi sınıfı ve emekçi halklara sunduğu “yaşam” sömürü, servet ile sefalet arasındaki derin uçurum, çevresel felaketler, her şeyin metalaşmasının bir sonucu olarak insani değerlerin hiçliği, büyüyen toplumsal çürüme ve ahlaki çöküntü dekorludur. Sürekli savaş, kriz, bunalım içinde olan bu sistemin “sürdürülebilir” olmasının imkansızlığı arttıkça faşizme daha çok ihtiyaç duyulmakta, şiddet ve her türden gericiilik yaygınlaşmaktadır. Gezegenin kendisini dahi yok oluşturan bu sistemden kurtulmanın tek yolu ise devrimci sınıf mücadelesini bulduğumuz coğrafyadan başlayarak tüm dünyada büyütme-dir.

“Küreselleşme” efsanesinin çöküşü - II

Kapitalizmin çöküşü

D. Baran

2008 krizi burjuva ekonomistleri tarafından değerlendirilirken 1929 Büyük Depresyonu'yla kıyaslanmış, fakat krizi “depresyon” olarak tanımlamamak için büyük bir özen gösterilmişti. Hatta kimi-leri “Büyük Resesyon-Daralma” türünden ifadelerle kapitalizmin çöküşle yüz yüze olduğu gerçeğinin üzerini örtmeye çalışmıştı.

2008 krizinin dünya çapında 1929 ve '30'lu yıllarla kıyaslanacak oranda etkileri oldu. Kriz dinamikleri ortadan kaldırılmadığı ve yalnızca ertelendiği için de tehlike henüz geçmemiştir. ABD ve AB merkezlerindeki finansal çöküşlerle ortaya çıkan kriz, hala da AB'nin çeşitli merkezlerinde devam ediyor. Bu arada krizi ertelemek için emperyalist tekellerin sırtlarını dayadığı “yükselen ekonomilerde” de sürekli krizler patlak vermektedir.

Bugün emperyalist kapitalizmin farklı yönleriyle bunalım içerisinde can çekiştiği göz önünde bulundurulduğunda, hangi kavramlar veya tanımlamalar kullanılırsa kullanılsın, gerçeğin, kendisini saran her türlü aldatıcı kılıfı parçalayarak öyle ya da böyle ortaya serileceği görülecektir.

Kapitalizmin, krizlerine bahanesi her zaman hazır olmuştur. “Açgözlü”, “asalak”, “tekelci”, “borsa simsarları”, “mali oligarşi”, “aşırı kâr hırsı” gibi söylemler ortaya atılabiliştir. Bunların krizin görünen yüzüne bir parça tekabül ettiği doğrudur. Fakat bunlar genellikle çöküşün kapitalizmin bizzat kendisinden kaynaklandığı gerçeğini tam olarak açıklamayan ifadeler olagelmıştır. Benzer aldatmaca 2008 krizi ve günümüzde devam eden bunalım açısından da ortaya atılmıştır. “Büyük depresyon” gerçeğinden uzak durmaya, meseleyi sadece “küreselleşmenin krizi” ya da “finansal çöküş” eksenine daraltmaya çalışanlardan “krizin teğet geçtiği” yalanıyla kendilerini avuntanlara dek çeşitli kesimler tarafından...

KAPİTALİZM BOYUNCA KRİZ DÖNEMLERİ

Kapitalizmin krizleri farklı biçimlerde, kimi zaman tek tek ülkelerdeki sarsıntılarla, kimi zaman da dünya çapında kendisini açığa vurur. Fakat emperyalist aşamasında bir dünya sistemi olan kapitalizmin bunalımlarının eninde sonunda dünyanın bütününe etkileyen bir hal alması kaçınılmazdır.

19. yüzyılın ilk yarısında yaşanan depresyon, sermayenin burjuva devrimleriyle birlikte dünya çapındaki hegemonyası-

nı kurmasıyla sonuçlanmıştı. 19. yüzyılın sonlarında yaşanan kriz 1. Emperyalist Paylaşım Savaşı ve Sosyalist Ekim Devrimi ile noktalandı. Ardından gelen 1929 Büyük Depresyonu ve '30'lu yıllar boyunca devam eden kriz ise 2. Emperyalist Paylaşım Savaşı'na yol açtı.

1970'lerde petrol fiyatlarının “olağanüstü” artışları ile görünür olan kriz ve buna paralel yaşanan durgunluğun on yıllardır kapitalist merkezleri rahatlatacak düzeyde aşılamaması, bunun ardından gelen 2008 “finansal çöküşü” ve hala da devam eden bunalım bugün de kapitalizmin dünya çapında bir büyük depresyonuyla yüz yüze olduğumuzu göstermektedir.

Emperyalist tekellerin merkezlerinin bulunduğu metropollerde, en başta da ABD ve AB ülkelerinde ekonomik çöküşlerle başlayan ve tüm dünyaya yayılarak kırılğan “yükselen” ekonomilerin iflasıyla devam eden kriz, toplumu oluşturan farklı sınıflara sahip sınıfların birbirleriyle çatışmalarını sertleştirerek pek çok yerde kitle hareketlerinde yükselişlerle sonuçlanmıştır. İlk başta Wall Street, Frankfurt gibi finans sermayesinin bulunduğu kentlerde yükselen kitle hareketleri Avrupa ve Amerika kıtalarında yaygınlaşmış, Ortadoğu ve Kuzey Afrika'yı da etkisi altına almıştır.

KAPİTALİZMİN DOĞASINDA YATAN KRİZ ETKENLERİ

Kapitalizmin 19. yüzyıldan bu yana yaşadığı krizleri yüzeysel kavramlarla, yalnızca o dönemin görünen yönünü öne çıkararak, o dönemin “yanlış politi-

kalarına” daraltmak tam da burjuva ideologlarının görevi olagelmıştır.

Oysa ki kapitalizmin krizlerinin en bilimsel ve doğru açıklaması, bu burjuva ideologları tarafından değil, işçi sınıfının ideolojisinin kurucusu olma misyonunu üstlenen Karl Marx ve Friedrich Engels tarafından, kapitalizmin dünya çapındaki egemenliğini henüz kurmuş olduğu dönemde yapılmıştır. 19. yüzyılın ilk yarısında yaşanan kriz, 1847 yılında yayınlanan *Komünist Manifesto*'da şu ifadelerle değerlendirilmektedir:

“Burjuva üretim ve değişim koşulları, burjuva mülkiyet ilişkileri, öylesine büyük üretim ve değişim araçlarını oluşturma büyüsünü başarmış o burjuva toplumu, yer altından kendi çağırıldığı güçlere artık hükmedemez olan cinci hocalara dönmüş durumda. On yıllardan beri sanayi ve ticaretin tarihi, modern üretici güçlerin, modern üretim ilişkilerine karşı, burjuvazinin ve burjuva egemenliğinin yaşam koşullarını oluşturan bu mülkiyet ilişkilerine karşı başkaldırısının tarihidir yalnızca. Periyodik yinelenmeleriyle tüm burjuva toplumunun varlığını sürekli artarak tehdit eden ve sorgulayan ticaret krizlerini anmak yeter. Ticaret krizlerinde, yalnız üretilen ürünlerin değil, oluşturulmuş üretici güçlerin de büyük kesimi düzenlice yok oluyor. Krizlerde öyle bir toplumsal buluşma hastalığı ortaya çıkıyor ki, bu hastalık tüm daha önceki dönemler için saçma görünürdü -aşırı üretim denen salgın hastalık. Toplum bir anda kendini barbarlık durumuna düşürülmüş buluyor; bir kıtlık, genel bir yok etme savaşı, tüm yaşamsal maddeleri toplumun

elinden almış görünüyor; sanayi, ticaret yok edilmiş görünüyor, niçin? O toplum aşırı uygarlığa, aşırı geçim aracına, aşırı sanayiye, aşırı ticarete sahip diye. Elinin altındaki üretici güçler, burjuva mülkiyet ilişkilerini desteklemeye hizmet etmiyor artık; tam tersine bu güçler, o ilişkilere büyük gelmeye başlamıştır, engellenirler; engellerden kurtuldukları zaman ise tüm burjuva toplum düzenini bozuyorlar, burjuva mülkiyetin varlığını tehlikeye sokuyorlar. Burjuva ilişkiler, kendi ürettiği zenginliği kucaklamaya yetmeyecek kadar daralmış. Burjuvazi, krizleri ne yolla aşıyor? Bir yandan üretici güçlerin büyük bölümünü zorla yok etme, öbür yandan yeni pazarlar fethetme ve mevcut pazarları daha dibine kadar sömürme yollarıyla. Yani? Daha çok yönlü ve daha büyük krizleri hazırlama ve krizleri önleyici araçları daha da azaltma yoluyla.”

Aşırı üretim denen “salgın hastalık”, tam da sermaye düzeni dediğimiz kapitalizmin doğasında yatan, sermayenin sürekli olarak kendisini büyütme eğiliminden kaynaklanmaktadır. Kısaca, düzenin toplumsal ihtiyaçlara değil, kâra dayalı olarak işlemeden, kâr için üretim yapılmasından kaynaklanmaktadır. Sermayenin sermaye olarak kalabilmesi, düzenini devam ettirebilmesi için gerekli olan, kendisini büyütme devam edebilmesidir. Sermaye sahiplerinin yaşamı oksijen ya da su gibi temel maddelere değil, kârları üzerine kuruludur. Fakat sermaye düzeninin bu doğasında krize yol açan ise onun temellerindeki çelişkilerde yatmaktadır. Bu temel, kârların ortaya çıkmasına vesile olan üretim süre-

cinde bu çelişki, sermaye ile ücretli emek arasındaki uzlaşmaz karşıtlıktır.

Kârlar her ne kadar alım-satım sırasında, maliyetin üzerinde bir satışın gerçekleşmesiyle ya da gelirlerin giderlerin üzerinde olmasıyla gerçekleşiyor görünse de, bu farkın kaynağı üretim sürecinde yer almaktadır. Kapitalizmin hırsızlık ve yolsuzluk düzeni olduğu gerçeği, sermaye sahiplerinin üretim sürecindeki hırsızlığına dayanmaktadır.

Üretim araçlarının, fabrikaların sahibi olan ve işçilerin emek güçlerini kiralayan patronlar, üretim sürecinde işçilere yalnızca "asgari ücret", yani ertesi gün de gelip çalışacakları kadarını vererek, işçilerin harcadıkları emeklerinin geri kalan kısmına el koyar.

İşte bu hırsızlık, işçilerin karşılığı ödenmemiş emeği, "artık değer", kârların da kaynağıdır. Bu karşılığı ödenmemiş emek, dünya çapında piyasadaki fiyatlar üzerinden sermaye sahipleri arasında faiz gelirleri, sanayi kârları, rantlar olarak bölüşülür. Böylece hırsızlık da toplumsallaşır.

Herhangi bir anda patron ile işçi, ister "iş barışı" içerisinde, ister apaçık bir kavga tutuşmuş olsun, emek ile sermaye ya da işçi ile sermaye sahibi arasındaki bu karşıtlık, kapitalizmin temel çelişkisi olarak işlemeye devam eder.

Toplumsal üretime tarihsel bir süreç içerisinde bakıldığında bu karşılığı ödenmemiş emek miktarının ise belli sınırları olduğu görülür. İlk sınırı teknik gelişme ve üretkenlik düzeyi belirler. Belli bir dönemde teknolojiyi geliştirmesinin sınırları bulunur. Bu, o anki kurulu fabrikaların, makinelerin, hammaddelerin izin verdiği kadar teknolojinin geliştirilebilmesiyle belirlenir. Teknik bilgi ve teknolojik gelişmenin imkanları bulursa da verili üretici güçlerin mülkiyetini ellerinde bulunduran tekeller toplumsal ihtiyaçlar doğrultusunda gerekli teknik değişikliği yapamaz. Çünkü mevcut üretici güçlerden elde ettikleri kârlarını yok sayarak, bunun yerine ne olacağı belirsiz bir yatırım yapamaz. Bunun güncel örneği çevre ve robot teknolojilerinin gereğince uygulanamıyor olmasıdır.

İkinci ve esas olarak da kâr oranlarının eğilimleri sermayenin hareketlerini belirler. Sermaye sahipleri, piyasa ilişki-

leri üzerinden düşünüldüğünde, ortalama kârların üzerinde kâr etmek ve sermayelerini büyütme ihtiyacı duyar. Bu amaçla, artık değeri arttırmak için yeni üretim tekniklerini devreye sokabilir, işçilere verdikleri ücreti sabit tutarak kimi baskılarla daha çok üretmesini sağlayabilir ya da işçi çıkararak daha az sayıdaki işçiyle görece daha çok ürün elde edebilir. Sonuçta amaç ortalama kârların üzerinde bir kâr etmektir.

Fakat zaman içerisinde bu yöntemler tüm piyasaya yayılır ve genelleşir. Bunun sonucunda ise yeni bir düzeyde ortalama kârlar elde edilmiş olur. Öyle ya da böyle kapitalistler arası rekabetin sonucunda üretim teknikleri geliştirilerek gelenen bu yeni düzeyde, bu teknolojilere harcanan sermayedeki ve dolayısıyla maliyetlerdeki artışa kıyasla artık değerdeki artış görece az olmak durumundadır. Yani kârın kaynağındaki artışa göre maliyetler daha fazla artmıştır. Böylece yeni düzeyde, kâr oranlarında bir düşüş gerçekleşmiş olur.

Kâr oranlarındaki düşüş eğilimine

karşı gelen kimi yöntemler ve eğilimler devreye sokulduğunda kâr oranlarının yükseltilmesi sağlanabilecektir. Fakat kâr oranlarındaki bu düşüş eğilimi, düzenin temel ilişkisinin ücretli emek ile sermaye arasındaki çelişki olmasından kaynaklanır. Artık değerin artırılmasının sınırları ücretli emeğin sömürülmesine yetecek kadar ile sınırlanır. Öte yandan rekabetle birlikte artan teknolojik gelişme de ürünlerdeki emeğin payının giderek azalmasına yol açar. Böylece kapitalizmin kâr oranlarının düşme eğilimi her açıdan baskın hale gelir ve sermayenin kendisini büyütmediği krizler patlak verir. Bu eğilim, sermayenin sürekli olarak kendisini arttırması, kâr için üretim yapılması ve aşırı üretim salgın hastalığı nedeniyle ağır basmak durumundadır. Sonuç ise küçük sermayelerin iflaslarla çöküşü, ücretli emeğin ve işsizler ordusunun çoğalması ve kapitalizmin çöküşüdür.

KRİZLERDEN ÇÖKÜŞE

Kapitalizmin dünya çapında etkisini gösteren, yukarıdaki dönemsel krizle-

rine bakıldığında, dünya genelinde kâr oranlarının düşme eğiliminin bir sonucu olduğu görülmektedir. Bu dönemler incelendiğinde kapitalizmin krizi; genişleme-refah-durgunluk evreleri sonrasında ortaya çıkar. Sermayenin bu döngü içerisinde kendisini sürekli tekrar eden hareketlerinde, kâr oranları da genişleme ve refah evrelerinde yükselme eğiliminde olurken, durgunluk ve kriz evrelerinde bu yükselişin sona erdiği, kimi ara dönemlerde tekrar yükselişe geçse de düşme eğiliminin ağır bastığı görülür.

Bu kriz evrelerinde düşme eğilimindeki kâr oranlarına sertleşen sınıf mücadeleleri eşlik eder. Yani kâr oranlarını yükseltmek için çeşitli yöntemleri devreye sokan emperyalist tekeller kendi aralarındaki rekabeti kızıştırırken, esasta işçi sınıfı ve emekçileri ağır sömürü koşullarına mahkum etme derdindedir. Kendi aralarındaki rekabetin savaşlara ve yıkıma yol açması sermayenin yeniden kendisini büyütmesinin önünü açar ve kâr oranlarını yükseltir. Bu nedenle yukarıda örneklerini verdiğimiz, kapitalizmin tarihi boyunca kaçınılmaz olarak ortaya çıkan kriz dönemlerinin dünya savaşlarına ve sertleşen sınıf mücadeleleriyle birlikte devrimlere gebe olduğu gerçeği, bugün de bunalım içerisinde debelenen düzenin öyle ya da böyle bu yola sürükleneceğine işaret etmektedir.

Özetle ve kabaca ortaya koyduğumuz kapitalizmin krizleri ve çöküşü gerçeğinde önemli olan ise bu çöküşe işçi sınıfının çıkarları ekseninde bir yanıt üretilip üretilmeyeceğidir. İşçilerin birliği değil de, öne sürülen başka "birlik" yalanları altında sermayenin çıkarlarına ve bu eksenindeki politikalarına yedeklenmek, işçi sınıfı ve emekçilerin çöküşü olacaktır.

ABD'den Rusya'ya dönük hamleler

ABD emperyalizminin yeni yüzünün Trump olmasının ardından ABD-Rusya ilişkilerinin ne olacağına ilişkin tartışmalar sürerken Amerikan emperyalizmi Avrupa'ya askeri yığınak yapmayı sürdürüyor. Amerikan ordusuna ait 80'den fazla tank ve zırhlı araç ile 3 binden fazla askerin 12 Ocak günü Polonya'da konuşlandırılmaya başladığı basına yansdı.

Öte yandan Baltık ülkeleri ile askeri ilişkilerini geliştirmeye çalışan ABD, bu

kapsamda Estonya ve Litvanya ile anlaşma imzaladı. 3 ülke parlamentosunun onaylamasının ardından yürürlüğe girecek anlaşmalara göre Amerikan askerlerinin her iki ülkede de konuşlandırılması, ortak tatbikatlar yapılması, eğitim ve destek birimleri oluşturulmasının önü açılacak. Ayrıca geçtiğimiz aylarda Norveç ile yapılan anlaşma doğrultusunda bu ülkeye de 300 deniz piyadesi sevk edildi.

RUSYA'YA YAPTIRIMLAR 1 YIL DAHA UZATILDI

Yanı sıra Ukrayna ve Kırım konusunda iki ülke arasında devam eden kriz nedeniyle Rusya'ya yönelik yaptırımlar bir yıl daha uzatıldı. Beyaz Saray'dan yapılan açıklamada, Ukrayna krizinin patlak vermesiyle devreye sokulan Rusya'ya yönelik yaptırımların devam etmesine karar verildiği kaydedildi. Açıklamada "ABD'nin dış politikalarına karşı alışılmadık ve olağanüstü bir tehdit oluşturmaya devam ediyor" ifadeleri yer aldı.

Emperyalist savaş hazırlıkları yoğunlaşırken...

Çoktandır tartışmalı hale gelen ABD hegemonyası, son yıllarda önce Ukrayna'da ve ardından da Suriye-Halep'te ağır bir darbe yedi. ABD, Suriye ve Ortadoğu'da kıyasıya sürmekte olan nüfuz mücadelesinde büyük yara aldı. İnisiyatifi, "kısa sürede yıpranır ve bölgeyi terk eder" dediği rakibi Rusya'ya kaptırdı.

ABD sürekli baş aşağı bir seyir izlerken, Rusya Suriye'ye gerçekten hızlı bir giriş yaptı. Kısa süreye sığdırdığı icraatları ile bölgede dengeleri değiştirdi. Halep zaferi ile Ortadoğu'daki konumunu iyice tescil etti. Rusya, gelinen yerde Suriye'nin geleceğinin tartışmasız olarak kararlaştırıcı, öncelikli gücüdür, muhatabıdır. Bu durumun kendisi başlı başına bir gerilime yol açmıştır. ABD için sorun, elbette ki esas olarak Halep muharebesini kaybetmek değil, Halep şahsında Rusya ile kora kor yürüttüğü hegemonya savaşının akıbetinin ne olacağıydı. Rusya ile yaşadığı asıl gerilim de bundan kaynaklı bir gerilimdi. Bu gerilim günbegün tırmanıyor. Ucu ise, ABD ile Rusya arasında dolaysız bir karşı karşıya gelişe dönüktür. ABD'nin son günlerde yaşadığı hareketlilik ve Obama'nın giderayak yaptığı hamleler bunu anlatmaktadır.

HAREKETLİLİĞİN NİTELİĞİ VE GERÇEK ANLAMI

Barack Obama giderayak 35 Rus diplomatını sınır dışı etti. Bu aynı dönemde, Rusya'ya nazire yaparcasına, Halep ve civarında öteden beri ısrarla muhalif güçler olarak nitelediği, gerçekte IŞİD'den bir farkı olmayan çete örgütlerine ağır ve etkili silahlar verdi. Bunlar eni sonu Rusya'ya dönük taciz ateşleriydi. Asıl hareketlilik ise Doğu Avrupa ve Baltık ülkeleri sahasında yaşandı.

Esas olarak ABD'nin, yanı sıra da Almanya, Fransa ve İngiltere'nin her dönem Rusya'ya kuşatma ve başarabilirlerse eğer boğma planları vardı. İki dünya savaşında da bu planı devreye soktular, ancak her iki girişim de başarısızlıkla sonuçlandı. Sovyetler Birliği ve Doğu Bloku'nun çözülüp dağılması ile birlikte bu plan yeniden devreye sokuldu. Polonya başta olmak üzere doğu ülkelerini NATO şemsiyesi altına almak, bu ülkeleri Rusya'ya karşı bir saldırı üssü olarak kullanmak, bu planın başlıca unsurlarıydı. Gürcistan ve ardından Ukrayna hamleleri ha keza bunun ifadesiydi. Fakat bir kez daha bir başarı elde edilemedi. Putin'le birlikte toparlanan, kendi çapında güçlü ve ciddi

emperyalist bir güç haline gelen Rusya bu birleşik emperyalist saldırılara direndi, geçit vermedi. Ve dahası, Kırım'ı işgal edip, kendi hakimiyeti altına alarak, bir diğer yandan, özellikle iştahlarını kabartan zengin yeraltı kaynaklarının bulunduğu Doğu Ukrayna'ya rakiplerini sokmayıp, buradaki hakimiyetini koruyarak, ABD ve batılı emperyalist güçlere beklemedikleri darbeler vurdu. Böylece, bir kez daha, geçici de olsa kuşatma çabalarını boşa çıkarttı.

ABD ve müttefiklerinin Rusya'yı kuşatma hareketi yeniden başlamış bulunuyor. Özellikle Polonya sınırına büyük bir yığınak yapılmaktadır. Ki bu, soğuk savaştan bu yana yapılan en büyük yığınaktır. Yaklaşık 4 bin asker Polonya sınırına sevk edilmiştir. ABD kendi zırhlı tugayını Doğu Avrupa'ya taşıyor. Kısacası, buradaki askeri varlığını alabildiğine güçlendiriyor. Benzer bir hazırlık da Litvanya, Estonya ve Letonya için yapılmaktadır. Öte yandan Avrupa ülkeleri iç savunmalarını daha da güçlendiriyorlar. Hiç kuşkusuz bunun kendisi, militarizmin daha da azgınlaşması ve savaş bütçelerinin daha bir şişirilmesi demektir. Tüm bunları sırasını bekleyen askeri tatbikatlar tamamlıyor.

"Atlantik Çözüm Operasyonu" adı altında başlatılmış bulunan bu kuşatma hareketine "bir taciz ateşidir" demek çok yetersizdir. Bu, Rusya'ya dönük bir tehdit ve gözdağı sınırlarını da aşmıştır.

Söz konusu olan, Rusya'ya bir meydan okumadır, bugüne dek dolaysız biçimde sürmekte olan hegemonya kavgasının, giderek dolaysız yürütülmesinin ifadesi açık bir savaş ilanıdır. ABD gelinen yerde Rusya'yı bir dünya savaşı ile tehdit etmektedir. Son günlerde tırmandırdığı gerilimin ve ek bir ivme kazanan saldırganlığının gerisinde bu yatmaktadır. Dikkate değer olan, benzer bir kuşatmanın da Uzak Doğu'da, Çin'e dönük olarak yaşanıyor olmasıdır. Bu, aynı zamanda ABD'nin Suriye'de yaşadığı yenilginin ya da başarısızlığın da itirafıdır. ABD, Rusya'ya dönük söz konusu saldırganlıkla bu başarısızlığı gizlemeye, en azından dengelemeye çalışmaktadır.

DONALD TRUMP'I BEKLERKEN..

ABD'de ve uluslararası alanda Hillary Clinton'un başkanlık yarışını kazanacağı tahmin ediliyordu. Tam tersi oldu, yarışı Trump kazandı. Trump hakkında başından itibaren çeşitli rivayetler anlatıldı, spekülasyonları da dahil, kadın ve göçmen, özellikle İslam karşıtlığı, yani ırkçılığı ve Putin hayranlığı gibi eğilimlerinden hareketle türlü yorumlar yapıldı. Çoğu zaman onun nevi şahsına münhasır kişiliğine daraltılan bu yorumlar hala devam ediyor. Az çok ciddi yorumcuların eninde sonunda birleştiği nokta ise, Trump'ın "öngörülemez" bir kişiliğe sahip olduğudur. Kimse onun ne ve neler yapacağı konusunda kesin şeyler söyleyemi-

yor. Kısacası, "öngörülemez" kişiliğinin ve kimi açıklamalarının neden olduğu bir merakla, ABD, Avrupa, Ortadoğu, Türkiye ve bu arada da Kürdistan'da herkes ama herkes, Godot'u bekler gibi, Trump'ın resmen başkan olacağı günü bekliyor.

Rusya elbette ki ABD'nin savaş ilanı anlamına gelen kuşatma hareketini eli kolu bağlı olarak karşılamadı. ABD'nin, kendisini dünya savaşı ile tehdit ettiğinin de tamamıyla farkındadır. Nitekim Rusya, S-400 füze savunma sistemi, Pantsir-S füze sistemi ve uçaksavar sistemlerini daha da güçlendirmek, gerekli yerlerde konuşlandırmak biçiminde önlemler almayı ihmal etmedi. Ruslar çok yönlü olarak hazırlanıyorlar, ancak aceleci de değiller. Rakiplerinin, en çok da Trump'lı ABD'nin ne/neler yapacağı konusunda tam bir açıklık sağlamak amaçlı bir bekleyiş içindeler.

Trump'ın özgün yanları elbette vardır. Kendisine has eğilimlere sahip olduğu da kabul edilebilir. Ama bunlar ve bunlara eklenecek diğer şeyler, esasları belirlemez. O, ikinci diğer partiden (Demokratlar) bir dönem için nöbeti devralmış bir partinin (Cumhuriyetçiler) temsilcisidir. Wall Street milyardieridir ve bu arada kimileriyle yakın dursa da, kimi politikaları ve icraatları ile onları kollasa da, toplamında ABD'nin yeni bir emperyalist savaş suçu işlemeye hazır, dahası da bu caniyane savaşı en çok isteyen ve da-

yatan tekelleri adına başkanlık yapmak üzere öne sürülmüştür. Aslanan kişiler ve nüanslar değil, ABD'nin stratejik çıkarlarıdır. Toplam olarak Wall Street'in ve büyük savaş tekellerinin sefil çıkarlarıdır. Dönem bunalımlar, savaşlar ve devrimler dönemidir. İşbaşına gelen her kişi, parti ve hükümet bir sosyal yıkım ve savaş hükümeti olmak zorundadır. Buna adeta mecbur ve mahkumdurlar. Ters, dönemin ruhuna aykırıdır, ki kabul edilemez. Tüm bunlar Cumhuriyetçi parti ve Trump için de aynen geçerlidir. Trump da devlette devamlılık esastır ilkesine uyacaktır. Görevlendireceği neredeyse kesin olan kimi çalışma arkadaşlarının yaptıkları açıklamalar bunu fazlasıyla doğrulamaktadır.

Dışişleri bakanı aday Rex Tillerson bir yandan Rusya'yı tehdit ederken, diğer yandan Güney Çin Denizi'ndeki yapay adalardaki inşaat çalışmalarını derhal durdurun diyerek Çin'i uyarıyor. Yemen'deki iç savaşta tam destekliyor ve buradaki savaşın ve soykırımın bir numaralı sorumlusu Suudilere arkayı çıkarıyor. Ha keza, savunma bakanı aday James Mattis Rusya'yı en tehlikeli güç olarak niteliyor ve her vesile ile karşı karşıya gelmeye hazırlıklı olmak gerektiğini vaaz ediyor.

Trump'a gelince, Trump seçim kampanyası da dahil her zaman ve her yerde Wall Street milyarderi olduğunu haykırdı. Bir katliam aygıtına dönüşen polis teşkilatına sahip çıktı, siyahi ve göçmen, özellikle de İslam düşmanı olduğunu belirtti. Polisin işlediği cinayetleri görmezden geldi. Kadınları aşağıladı. Çin mallarının ABD pazarlarını işgaline isyan etti. Bu basitçe milliyetçi bir iç kapanma değil. Çin'e savaş açacak denli bir düşmanlıktır söz konusu olan ve Şangay Beşlisi'ne dönük bir yarım hareketidir.

Trump'ın son dönemde akılda kalan en dikkate değer çıkışı ise, Filistin ve Ortadoğu halklarının azınlık düşmanı siyonist İsrail konusundaki tutumudur. Obama yine giderayak, BM'nin İsrail denen şiddet ve savaş aygıtının Filistin yerleşim bölgelerine dönük saldırganlığını kınayan bir karar almasına göz yumdu. Bu karar, BM'nin tarihinde İsrail'e dönük olarak oybirliği ile alınan tek karardı. Trump bu karara isyan eden siyonist şeflere, tam destek anlamını taşıyan "Dışinizi sıkın ve 20 Ocak'ı bekleyin" şeklinde bir açıklama yaptı.

Sonuç olarak, dönem dostluk, uzlaşma ve barış dönemi olmayıp, emperyalist çıkarlar temelinde çatışma dönemidir. Tüm gelişmeler yeni bir savaşa doğru seyrediyor. Nüfuz mücadelesi iyiden iyiye kızışmaktadır. Gökyüzünde savaş bulutları çoğalmakta ve emperyalist savaş tehlikesi her geçen gün daha da büyümektedir. Emperyalist savaş karşı çok yönlü biçimde mücadele her zamankinden daha da yakıcı hale gelmiştir. Bu görev ve sorumluluk ise herkesten önce komünistlerin ve gerçek devrimci partilerindir.

“Tek seçeneğim devrim, alternatif sosyalizm!”

Almanya'nın çeşitli kentlerinden gelen binlerce işçi, emekçi, genç ve kadın, Ekim Devrimi'nin önderi Lenin ile Almanya proletaryasının önderleri Rosa Luxemburg ve Karl Liebknecht'i anmak için, 15 Ocak günü, bir kez daha, Berlin'e aktı.

Önemli bir bölümünü genç kuşağın oluşturduğu kitle, geleneksel LLL yürüyüşü için, her yıl olduğu gibi, yine önce saat 10.00'da Frankfurter Tor'da toplandı. Ardından kortejler oluşturularak yürüyüşe geçildi. Yürüyüş her zamanki gibi enternasyonal niteliği ile dikkati çekti.

Yürüyüş yağışlı ve soğuk bir havada gerçekleştirildi. Buna karşın her kortej canlıydı, hepsine de dayanışmacı duygular egemendi, toplamında coşkulu oldu.

Bu anlamlı yürüyüş yeni bir kriz dalgasının uç verdiği, yeni ve daha acımasız bir sosyal yıkım saldırısının gündemde olduğu, Almanya başta olmak üzere ırkçı-faşist bir saldırganlığın kol gezdiği, faşizm tehlikesinin büyüdüğü, emperyalist hegemonya savaşının giderek tehlikeli bir hal aldığı, bu arada da, iki dünya savaşının suçlusu olan Alman tekelleri devletinin bir yeni savaş suçu işlemeye hazırlandığı, silah üretip silah sattığı, bunu da kendi işçi ve emekçilerine ağır bir faturaya çevirdiği bir dönemde gerçekleşiyordu. Bu durumun kendisi tüm yakıcılığıyla bir önceki gün yapılan konferansa da, yürüyüşe de yansdı. Sömürü, ırkçılık, faşizm ve savaş sorunu öne çıkan sorunlardı, anma etkinliklerine bu sorunlar damgasını vurdu.

Taşınan pankartlarda, dövizlerde bu hususlar dile getirilmişti. Yol boyunca ses cihazları aracılığıyla gerçekleştirilen ajitatif konuşmalarda bu hususlar dile

getirildi. Dağıtılan tüm bildirimler de bu içerikliydi. Keza en çok bu yönlü sloganlar haykırıldı. Pek çok kortejde, en çok da gençlik kortejlerinde en fazla ve en sık biçimde atılan slogan ise "Tek seçeneğim devrim!" sloganıydı. Bir diğer slogan ise "A, Anti, Anti-Kapitalista!" sloganıydı. Bir önceki günkü konferansta yoğunluklu olarak sosyalizm alternatifi tartışılmıştı, yürüyüşte de her şey eninde sonunda gelip sosyalizm alternatifi ne bağlanıyordu.

Yürüyüşe yerli ilerici ve devrimci partilerden Sol Parti, DKP, MLPD kendilerine ait pankart ve flamalarla katıldı. Her yılki gibi yine güçlü katılımı, disiplini ve ciddiyeti ile DKP korteji dikkati çekti. Onu MLPD korteji izledi. Ses cihazı üzerinden aralıksız biçimde gerçekleştirdiği ajitasyonla dikkati çekti. Ancak en dikkat çeken çalışması, tüm güçleri ile yürüttüğü seçim çalışması oldu. Yaygın biçimde, yenilediği söylenen parti programının ve seçim bildirgesinin dağıtımını yaptı, destek çağrısında bulundu ve imza topladı. Eşbaşkanları da dahil belli bir yönetici kadro ile yürüyüşün önünde yer alan Sol Parti ise bir protokol partisi görünümündeydi.

Her zamanki gibi, Türkiye'den TKİP, TKP/ML, MKP, MLKP, TKEP/L gibi partiler, BİR-KAR, Partizan, ADHK, Halk Cephesi ve DİDF gibi kurumlar da kendilerine ait pankart, bayrak ve flamalarla yürüyüşteki yerlerini aldılar. Yine en canlı kortejleri oluşturdular. Onları, İran, Bask ve Filistin kortejleri izledi. Bu yıl, ayrıca, yerli ve göçmen gençlik grupları da, kendilerine yakın buldukları gruplarla ortak kortejler oluşturdular ve ortak bir pankartın arkasında birlikte yürüdüler.

Uzun bir güzergah izlenerek nihayet

anıt mezarlara gelindi. Çeşitli partilere ait standların kurulduğu alandan geçilerek, Rosa ve Liebknecht'in anıt mezarları ziyaret edildi. Saygı duruşunda bulunuldu. Kızıl karanfiller atıldı, çelenkler bırakıldı. MLPD yine bir ajitasyon kürsüsü oluşturmuştu, bu kürsüden çeşitli parti ve gençlik örgütlerinin temsilcileri kısa konuşmalar yaptılar.

Anıt mezar ziyaretinin ve kurulu standları dolaşmanın ardından, tüm katılımcılar kafeleler halinde geldikleri kentlere gitmek üzere dağıldılar.

Komünistler her yıl olduğu gibi bu yılki tüm etkinliklere de katıldılar. Bir gün önce yapılan XXII. Rosa Luxemburg Konferansı'nı izlediler. Konferans sırasında "Lenin, Rosa ve Liebknecht devrim ve sosyalizm kavgamızda yaşıyor, Yeni Ekimler için ileri!" başlıklı, TKİP-Yurtdışı Örgütü imzalı bildiriye dağıtıldılar. Yürüyüşe ise, üzerinde "Gelecek her yerde sosyalizme ait olacaktır" şiarının yazılı olduğu büyük boy bir pankartla ve orak-çekiçli kızıl bayraklarla katıldılar. Yine yürüyüş boyunca ve anıt mezarların bulunduğu alanda aynı bildirinin yaygın biçimde dağıtımını gerçekleştirdiler. Enternasyonal sınıf duruşu ile BİR-KAR da, kendi bayrakları ile alanda yerini aldı.

Avrupa/Devrimci Gençlik Örgütü bu yıl bazı yerli gençlik örgütleri ile bir blok olarak yürüyüşteki yerini aldı. Blokun ortak pankartının yanı sıra, üzerinde Rosa Luxemburg'un sözü olan, "Hareket etmezsen, zincirini hissedemezsin!" şiarının yazıldığı bir pankart ve çok sayıda kızıl bayrak taşıdı. Korteji her zamanki gibi yürüyüşün en canlı ve coşkulu kortejlerinden biriydi.

YURTDIŞINDAN KOMÜNİSTLER

Davos zirvesi ve küresel risk raporu

Her yıl geleneksel olarak Ocak ayında toplanan ve "Davos Zirvesi" olarak tanımlanan Dünya Ekonomik Forumu, bu yıl 17-20 Ocak tarihleri arasında İsviçre'nin Davos kasabasında 47. kez toplanıyor. Milyonlarca işçi ve emekçinin geleceği üzerine hesapların yapıldığı ve kararların alındığı zirve, bu yıl "Duyarlı ve Sorumlu Liderlik" ana başlığı altında gerçekleştirilecek. 90 ülkeden 2500 kişinin katılacağı zirvenin güvenliğini sağlamak için 9 milyon Frank harcanacak.

Toplantıların bu yılki ana temasını oluşturan "Duyarlı ve Sorumlu Liderlik" söyleminin, sistemin sahipleri tarafından yaşanan gelişmelere uygun olarak saptandığı ve temel bir soruna işaret ettiği söyleniyor. DEF'in başkanı Prof. Schwab, bunu, "Bu çağrının aciliyeti 2017 Küresel Riskler Raporu'ndan kaynaklanıyor" özlü ifadesiyle dile getiriyor. Şiarın seçimindeki mantığın anlamı bellidir. Dünyanın birçok ülkesinde ve aynı zamanda AB'de klasik burjuva düzen partilerinin toplumsal sorunlar karşısında işlevsiz kaldığına, ülkeyi yöneten liderlerin birçoğunun hırsız olduğuna ve halkın sorunlarına duyarsız kalıp, halktan koştuklarına olan inanç güçlenmektedir. Dolayısıyla liderlik düzeyinde krizden söz edildiği, liderlere karşı büyük bir güvensizliğin yaşandığı ve elbette geniş halk kitlelerinin geleceğe yönelik derin kaygılar taşıdığı ve gelecek korkusu duydukları düzen temsilcileri tarafından dile getiriliyor. Dolayısıyla liderler sorumluluğa ve göreve davet ediliyor.

Dünya Ekonomik Forumu Başkanı Prof. Klaus Schwab; "Liderler sorumluluk sahibi olmalı; belirsizliğin, derin dönüşüm sancılarının etkisinde olan bir dünyada yaşadığımızı anlamalı. İnsanlar bu hızlı değişen dünyada kimlik ve anlam arayışındalar. Varoluş nedenlerini yeniden bulmaya çalışıyorlar ... Liderlik, ayrıcalık üzerine inşa edilemez; sürdürülebilir ve samimi çabalarla güven kazanmak gerekir ve güven kazanmak, kişisel çıkarları bir kenara bırakarak topluma hizmet etmekten; toplumun sorunlarına çözüm üretmekten geçer" diyor ve "Karamsarlık, negatifik ve sinizm dolu bir dünyada insanları yoksulluktan çıkarıp daha sağlıklı ve anlamlı bir hayat sürmelerini sağlamanın yolunu, liderlerin açması gerektiğini" çözüm yolu olarak sunuyor.

Schwab'ın "dünyada insanları yoksulluktan çıkarıp daha sağlıklı ve anlamlı bir hayat sürmelerini sağlamak" için "Liderlerin kişisel çıkarları bir kenara bırakarak topluma hizmet etmek" gibi bir masala inanmadığı, ama toplumun %99'unu

buna inandırmak gibi sistemin bir "görevli şefi" olduğu biliniyor.

2017 KÜRESEL RİSK RAPORU

Dünya Ekonomik Formu, Davos toplantılarından önce her yıl geleneksel olarak "Küresel Riskler" başlıklı rapor hazırlamaktadır. Bu yıl da zirvede tartışılmak üzere farklı sektörlerden 750 uzmana sorularak hazırlanan ve 140 ülkenin incelendiği raporda gelecek 10 yıldaki riskler sıralanmış bulunuyor. Yayınlanan son "Küresel Riskler" raporu, kapitalist dünyanın karşı karşıya bulunduğu gerçeğe ışık tutması ve insanlığın sürüklendiği felaketlerin görülmesi bakımından çarpıcı bilgiler içeriyor.

Açıklanan 2017_Küresel Risk Raporu'na göre önümüzdeki 10 yıl içinde küresel gelişmeleri şekillendirecek en önemli 30 risk faktörü ele alınmaktadır. Gerçekleşme ihtimali en fazla olan 10 risk grubunu ise; Aşırı hava olayları, büyük çaplı zoraki göç, doğal afetler, terör saldırıları, veri yolsuzluğu veya hırsızlığı, siber saldırılar, yasadışı ticaret, insan kaynaklı çevre felaketleri, devletler arası çatışmalar ve ulusal yönetim başarısızlıkları gibi sorunlar oluşturmaktadır.

En fazla etki yaratacak öteki 10 risk ise; kitle imha silahları, su krizleri, iklim değişikliği ile mücadele ve uyumda başarısızlık, gıda krizleri, işsizlik veya eksik istihdam gibi konulardır.

Bunların dışında rapordaki riskler grubu içinde, ekonomik eşitsizlik, toplumsal kutuplaşma ve popülizm tehlikeleri özel olarak öne çıkarılmaktadır.

Küreselleşme konusunda en büyük tehlikenin popülizmden kaynaklandığının altı çizilmekte ve bu çerçevede Amerika Birleşik Devletleri'nde Donald Trump'ın başkan seçilmesi ve İngiltere'nin Avrupa Birliği'nden çıkmasının dünya çapında önemli değişimlere neden olacağı belirtilmektedir. Bu yıl Hollanda, Fransa ve Almanya'daki seçimlerde bu ülkelerin sağa kayacağı ileri sürülmekte, birçok ülkede ise popülist partilerin seçimlerden zaferle çıkmasının toplumsal kutuplaşmalara neden olduğunun altı çizilmektedir. Gelişmekte olan ülkelerin de popülist akımların yükselişine sahne olacağına yer verilen raporda, Brezilya ve Filipinler'in yanında Türkiye de örnek olarak gösterilmektedir.

Emperyalist şeflerin ve tekeli medyanın "popülizm" olarak tanımladıkları olgunun ise, ırkçı, faşist akımlar olduğunu belirtmiş olalım. Dolayısıyla popülizm kapitalizmin öz çocuğudur. Sömürü ve soygun düzeninin kurnasızlığı, insafsızlığı ve keyfiligi dünyayı %1 ve %99 olarak bölmüş ve bu durum başka şeylerin yanı sıra popülizmin de doğup gelişmesini hazırlamıştır.

DÜNYAYI BEKLEYEN FELAKETLER

Dünyada bu kadar geniş bir risk ortamına şimdiye kadar rastlanmadığı artık ortak bir fikirdir ve tüm zirvelerde öne çıkan temel bir gerçek olarak altı çizilmektedir. Dehşet verici boyutlara varan toplumsal eşitsizlik, mevcut olana eklenecek olan 5 milyon daha fazla işsiz, (2019 yılına kadar 219 milyon olacağı

öngörülüyor) gıda ve su krizleri, küresel siyasal istikrarsızlık, enerji fiyatları şoku, kitle imha silahları, devletler arası çatışmalar, büyük çaplı zoraki göç, derinleşen sosyal eşitsizlik, "terör saldırıları" büyük çaplı yolsuzluk vb. sorunlar baş döndürücü boyutlara ulaşmış bulunuyor.

"Dünya hiç bu kadar riskli olmamıştı" diyor dünyayı yöneten elitler. Hemen tüm alanlarda dünyanın giderek daha "tehlikeli" bir hal aldığı olgusu artık herkesin dile getirdiği sıradan bir gerçek olarak kabul ediliyor. Yazık ki dünyamız gerçekten de kapitalist emperyalist barbarlığın pençesinde kıvrılıyor. İnsanlık, uygarlık ve doğa tarihin hiçbir döneminde olmadığı kadar büyük yaralar almış bulunuyor. Önlenmemesi halinde sadece insanlık değil, gezegenimiz ve üzerindeki canlı yaşam da yok olmaya doğru ilerliyor. Bilim insanları bunun sayısız verilerini bilimsel olarak da ortaya koymuş bulunuyor. Sistemin uzmanları tarafından hazırlanan "Riskler raporu" bile bu gerçeğin çarpıcı verilerini sunuyor.

Tüm bunların yaratacağı kaçınılmaz sonuçlardan birinin ne olacağını ise gene sistemin uzmanları itiraf ediyor; "sosyal patlama" ve "toplumsal şiddet." Bunun içindir ki gelmekte olan büyük tsunamilerden korkan dünya egemenleri, "adaletli gelirden" ve "eşitlikten" ikiye bölünmüş daha çok söz etmek zorunda kalmaktadırlar.

Dünya ve elbette ki Türkiye, gerilimlerle, çatışmalarla, sancılarla ve belirsizliklerle dolu bir dönemden geçiyor ve yeni bir dönemin kapıları açılıyor.

Nükleer enerji ne kadar güvenli? – 2

Hurdaya çıkmış reaktörler

A. Deliorman

Belçika devleti, ömrü dolmuş-hurdaya çıkmış nükleer santralleri on yıldır hala kullanıyor. Üstelik bu santrallerin kapanmasını on yıl daha uzattı. İki santralin nükleer kazanında kritik sorunlar olduğu halde bu santralleri kullanmakta da ısrar ediyor. Almanya, Lüksemburg, Hollanda ve Belçika kamuoyu zaman zaman tepkisini ortaya koyuyor. Zira bu santrallerden dolayı oluşacak olağanüstü bir durumda en çok etkileneceklerin başında bu ülkeler geliyorlar.

Belçika'daki bu nükleer reaktörlerden Doel 1 ve 2 30 yıl kullanılması için tasarlandı ve yapıldı. Ancak ömürleri, ısmarlama güvenlik raporları ve izinleri alınarak, masa başı kararlarla uzatıldı.

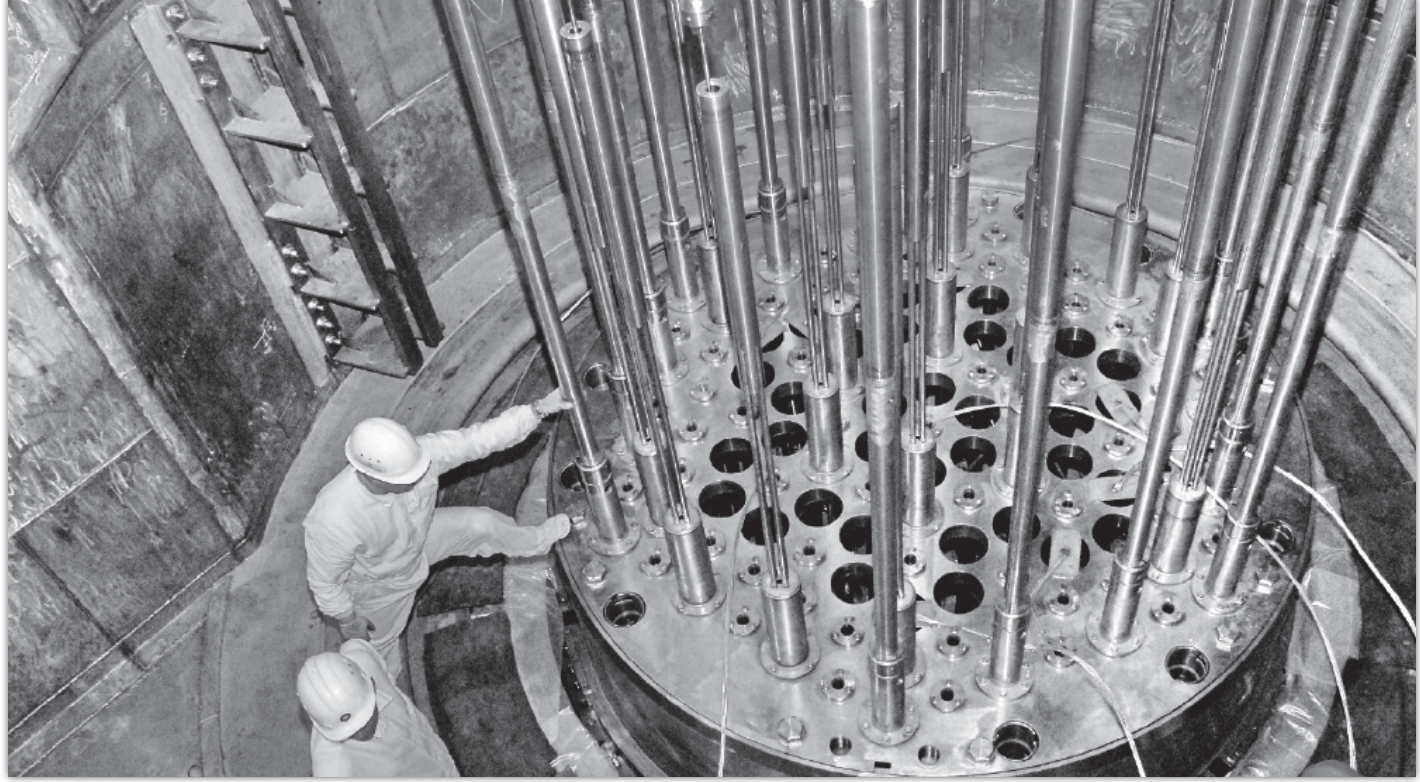
Doel 3 ve Tihange 2 nükleer reaktörlerindeki kritik sorun ise nükleer kazanlarında oluşan hidrojen baloncukları ve kullanım sürelerinin çoktan dolmasıdır. Bu iki reaktör de aynı tipte ve dolayısıyla problemleri de aynı. On yıl önce normal prosedüre göre kapatılması gerekirken, kullanım süreleri on yıl daha uzatıldı. Tihange 2'de yaklaşık 3 bin baloncuk var. Doel 2'de, 2012'de 862 olan baloncuk miktarı 2014'de 12.047'ye çıktı. Peki bu baloncuklar niye oluşuyor?

Nükleer santraller enerji üretmeye başladığında çok uzun süreli çalışıyorlar. Ancak Belçika'daki santraller hurda olduğundan dolayı tasarlanandan çok daha sık durdurulup tekrar çalıştırılıyor. İşte bu düzensizlik reaktör kazanında hidrojen baloncukları oluşmasına neden oluyor. Ocak 2015'te Viyana Üniversitesi uzmanları çatlakları olan Doel 3 ve Tihange 2 santrallerinin kesinlikle tekrar çalıştırılmaması gerektiği sonucuna vardılar.

Belçika'daki reaktörlerin yaşlı ve problemlili olmasının dışında bir diğer sorun da Electrabel şirketinin yoğun sömürü politikasıdır. Az personelle aynı işi yapmak istiyor Electrabel sermayesi. Santrallerde çalışan işçi ve emekçiler yüksek bir tempo ve stres içinde çalışmak zorunda bırakılıyor. Bu da kazalara davetiye çıkartıyor. Konunun kamuoyuna yansımaları (*Le Soir*) sonrasında sermaye şefleri, 350 kişiyi işe almaya karar verdiler. Dolayısıyla yıllardır az personel çalıştırıldığını teyit etmiş oldular.

Öte yandan hurdaya çıkmış santraller doğal olarak daha fazla yatırım ve yenileme gerektiriyorlar. Belçika'daki tesislerde hem nükleer bölümde hem de ek ünitelerde acilen yenileme çalışmasına gerek duyuluyor. Ancak gerekli renovasyon yapılmıyor.

Zorunlu yatırımlardan kısmak ve

emek sömürsünü katmerleştirmek 2014'te nükleer kârların 421 ile 506 milyon avro olmasına yol açtı. 2015'te bu rakamın 630 ila 760 milyon avro olması tahmin edilmiş. Halbuki enerji üretim maliyetleri sürekli artarken satılan enerji fiyatları tarihi bir düşüş içinde. Örneğin Hollanda'nın Borssele kentindeki nükleer santral 2014 yılında 65 milyon avro zarar etti. 2015'te zararın 90 milyon avro olması tahmin ediliyordu.

Bugün nükleer santrallerde büyük bir kaza/felaket olma riskinin, 30 yıl öncesine göre 200 kat daha yüksek olduğu tahmin ediliyor. Bu risklere karşı kuşkusuz belli önlemler alınıyor. Fakat hiçbir güvenlik planı emekçi halkı nükleer felaketten koruyamaz.

Santral güvenliğini pek de takmıyor sermaye. Vurdum duymazlık had safhada. 2012'de Belçika'daki santrallerden iki kişi İŞİD'e katılmak için işten ayrıldı. Haliyle, peki bunlar işten ayrılmayıp sabotaj eylemi yapsalardı ne olacaktı veya bu kişilerin nükleer bilgi ve becerilerini kirli bir savaş için kullanmalarının önünde ne engel var gibi sorular ortada duruyor. Nitekim, 2014 yılında bir sabotaj eylemi gerçekleştirildi. Belli musluklar açılarak nükleer olmayan bölümde türbinin hararet yapmasına neden olundu. Son kazaların ne kadarının sabotaj ne kadarının kendiliğinden olduğu belli değil.

Fukuşima felaketinden sonra marjinal önlemler alındı. Örneğin tüm Belçika çapında iyot hapları dağıtıldı. Bu haplar yalnızca çocuklar ve hamile bayanlar için

işlevsel ve radyoaktif iyota karşı koruyor. Hapın etkili olabilmesi için felaketten saatler öncesi alınması gerekiyor. Yani çocuk ve hamile kadınlardan nükleer felaketi önceden sezmeleri bekleniyor(!) Kaldı ki radyoaktif kirlenmenin diğer maddelerine karşı hangi önlemlerin koruma sağlayacağı da belirsiz.

Belçika devletinin olası bir felaket durumuna karşı kararlaştırdığı tedbir, 10 kilometre olan tahliye alanınının 20 kilometreye çıkarılmasıdır. Oysa bilimsel olarak bu alanın 75 ila 80 kilometre olması gerekmektedir. Örneğin ABD, Fukuşima felaketinden sonra vatandaşlarını felaket noktasının 80 kilometre uzağına çıkmasını konusunda uyardı. Greenpeace hesaplamalarına göre Doel'da olabilecek bir nükleer felakette, 75 kilometre çemberi içinde 9 milyon insan tahliye edilmek zorundadır. Tihange için bu rakam 5,7 milyondur. Toplam nüfusu düşünüldüğünde, bu resmen Belçika'nın iflâsı demektir. Bu kadar insanın nereye gidebileceği sorunu orta yerde durmaktadır. Bir başka deyişle, faturayı kaderlerine terk edileceği şimdiden belli işçi ve emekçiler ödemek zorunda kalacaklardır.

Aslına bakılırsa nükleer santraller olağan koşullarda da çevre ve sağlığa zarar veriyorlar zaten. Örneğin nükleer santrallerin karbondioksit salınımı yapmadan enerji ürettikleri iddia ediliyor. Fakat bu santrallerin yapımından yakıt çubuklarının üretimine dek bir dizi süreçte karbondioksit salınımı kaçınılmazdır. Yanı sıra madenlerde çalışan işçiler

uranyum madenini çıkartırken önemli oranda radyasyona maruz kalıyorlar. Maden çıkarma sürecinde madenlerin bulunduğu bölgelerdeki yerel halkın da sağlığı bozuluyor çevre kirlendiği için. Ve yine maden bölgelerinde insanların yaşam alanları tahrip edilip yağmalanıyor.

Öte yandan nükleere çevreci maskesi takan sermaye, bu enerji kullanımının örneğin iki katına çıkması durumunda 25 yıl sonra uranyumun tükenmesi gündeme hiç getirmiyor. Atıklarının nerede, ne kadar süre için ve nasıl depolanacağı, hangi riskleri beraberinde getireceği konularının muğlak kalmasını istiyor. Bu konular hep öteleniyor.

Özetle insana, doğaya, uygarlığa düşman kapitalizm koşullarında emekçi halkın nükleere ihtiyacı yoktur. Olağan üretim koşullarında bile önemli dezavantajları vardır. Çevreci veya yenilenebilir enerji değildir. Büyük kaza ve felaketlerde yaratacağı tahribat devasadır ve bu tahribat hiçbir zaman tam olarak giderilemez. Üstelik geçmişten bugüne nükleer santraller daha çok nükleer bomba yapımında ve askeri endüstride kullanılacak malzeme tedariki amacıyla kuruluyor, işletiliyor. Yeni nesil nükleer santrallerin tasarlanması, herkesin bildiği bu gizli amacı değiştirmiyor. Tüm bunlardan ötürü mevcut santraller kapatılmalı, kaçınıncı nesil olursa olsun yenileri kurulmamalıdır.

Metal sektöründe kadın işçiler...

Metal sektöründe kadın işçilerin durumu ve sorunları-I

Otomotiv, otomotiv yedek parça, beyaz eşya, demir çelik, elektronik gibi kolları olan metal sektöründe Türkiye ekonomisinin belkemiğini oluşturan şirketler faaliyet yürütüyor. Stratejik önemdeki metal sektörü, özellikle ihracatta önde gelmektedir. Otomotiv iş kolunun, bu açıdan sektörde belirleyici bir ağırlığı var. Metal sektöründe yaşanan dalgalanmalar Türkiye ve dünya ekonomisini etkileyecek sonuçlar yaratabilmektedir. Keza Türkiye sınıf hareketinin önemli mücadele deneyimleri bu sektörün işçileri tarafından tarih sayfalarına kazınmıştır.

Metal sektörü özellikle gelişen teknoloji ile birlikte Türkiye'nin çalışan sayısı hızlı bir şekilde artan bir sektördür aynı zamanda. Son yıllarda kadın işçi sayısında da önemli bir artış gözlenmektedir. Bu artışta, teknolojik gelişmenin etkisinin yanı sıra özellikle sektörün büyük şirketlerinin kendi fabrikalarında kadın işçi oranını arttırmak için başlattıkları politikalar rol oynamaktadır. Ayrıca çalışma yaşamına dönük yıkım politikalarının birçoğunun kadın işçiler üzerinden şekillenirilmesi de belirleyicidir.

METAL SEKTÖRÜNDE ÇALIŞAN KADIN İŞÇİ SAYISI VE YOĞUN ÇALIŞMA ALANLARI

2016 Temmuz ayı verilerine göre metal sektöründe çalışan işçi sayısı 1.480.048, kadın işçi sayısı 239.670'tir. Kadın işçiler yoğun olarak otomotiv ve yan sanayi ile elektronikte ve kısmi olarak da ana metal alanında çalışmaktadırlar. Metaldeki kadın işçiler yoğun olarak montaj, kalite kontrol, paketleme bölümlerinde, kimi fabrikalarda ise preslerde de çalıştırılmaktadırlar. Bazı

otomotiv fabrikaları montaj bölümlerinde tamamen kadın işçi çalıştırmayı tercih etmektedir. Elektronik sektöründe işçilerin yarısı, bazı fabrikalarda tamamına yakını kadın işçilerden oluşmaktadır. Ya da hassas olarak yapılan işlerde -kadın işçilerin işlerini kaybetme korkusuyla daha dikkatli yaptığı da söylenerek- kadın işçi çalıştırılması tercih edilmektedir.

Kadın işçiler, gerek ağır iş kolu olmasından, gerekse sermayenin bir ihtiyaç olarak görüp tercih etmemesinden kaynaklı bir dönem sektör dışında kalsalar da kadın işçi istihdamında yakın zamanda önemli oranda bir artış görülmektedir. Sermaye açısından kadın işçilerin daha ucuza çalıştırılması da bunun önemli bir nedenidir.

METAL SEKTÖRÜNDE KADIN İŞÇİLERİN KARŞILAŞTIĞI SORUNLAR

Taşeronlaştırma, esnek ve güvence-

siz çalışma biçimlerinin her gün yeni bir boyutu normalleştirilmeye çalışılmakta, bunların ilk adımları ise her daim kadın işçiler üzerinden atılmaktadır. Son yıllarda esnek çalışma ile ilgili çıkartılmaya çalışılan yasalar, sözleşmeli çalıştırma, İŞKUR üzerinden çalışma, Kadın İstihdam Paketi, Aile Paketi gibi doğrudan kadın işçiler üzerinden planlanan uygulamalar metal işçisi kadınların karşılaştığı güvensiz çalışma biçimleridir. Metal sektörünün özellikle elektronik alt sektöründe evlere iş verme; ucuz, kayıt dışı, güvensiz çalışmanın en katmerli ve giderek yaygınlaşan biçimidir.

Metal sektörü genel olarak tehlikeli ve çok tehlikeli işler sınıfına girmektedir. Sektörde çalışanlarda meslek hastalığı kaçınılmazdır. Türkiye'de metal sektöründe kadın çalışanların sayısının her geçen gün arttığını düşündüğümüzde fiziksel, kimyasal, biyolojik, psiko-sosyal, ergonomik ve benzeri tehlike kaynak-

larından oluşan ve bunların etkileşimi sonucunda ortaya çıkabilecek tehlikelere maruz kalma oranları da kadın işçiler açısından artmaktadır. Kadın işçiler, erkek işçilerden daha uzun sürelerde, el becerisi isteyen, genellikle ayakta uzun süre çalışma, tekrarlı işler, yük kaldırma ve taşıma gibi işler yapmaktadır. Bundan kaynaklı da metal sektöründe çalışan kadınlar yoğun olarak kas ve iskelet sistemi hastalıkları ile karşılaşmaktadır.

Sektörde kadın işçilerin bir diğer sorunu da ücrettir. Yoğun olarak otomotiv yan sanayi ve elektronikte çalışan kadın işçiler, açlık sınırında olan asgari ücretle çalışmaya başlamaktadır. Alt sektörlerde -özellikle elektronikte- kadın işçiler erkek işçilere göre daha düşük ücretle çalıştırılmaktadırlar. Kadın işçiler üzerinden belirlenen düşük ücret, sektörün toplamında iş gücü değerini düşürme politikasının da önemli bir halkasıdır.

Kreş, gece çalışması, sendikasızlaştırma, mobbing gibi işçi sınıfının toplam sorun alanlarını da yakıcı bir şekilde yaşayan metal işçisi kadınlar, sektörde erkek işçilerin yoğun olarak çalışması ve döneme baktığımızda sahip olunan ataerkil kültür ve gericiğin etkisiyle cinsiyetçi yaklaşımlara maruz kalmaktadır.

Ekonomik ve sosyal hak gaspının, güvencesizliğin cenderesindeki metal işçisi kadınlar, kendileri için çifte sömürü demek olan bu toplumda kadın olmaktan kaynaklı yaşanacak her türlü sorun ile tüm yaşam alanlarında olduğu gibi fabrikalarda da karşı karşıya kalıyorlar. İşçi sınıfını bölen milliyetçi, gerici, emperyalist savaş ve saldırganlığı körükleyen her türlü politik yaklaşımın etkisi altında üretim alanlarında yer alıyorlar.

Çocuk bakımı "teşviklerle" emekçi kadınlara yükleniyor

Geçtiğimiz günlerde peş peşe "Evde Çocuk Bakım Hizmetleri Yoluyla Kayıtlı Kadın İstihdamının Desteklenmesi Projesi" ve "Torununa bakana teşvik projesi" gündeme geldi. "Evde Çocuk Bakım Hizmetleri Yoluyla Kayıtlı Kadın İstihdamının Desteklenmesi Projesi'nin" ayrıntılarının yakın zamanda netleşeceği söyleniyor.

"Evde Çocuk Bakım Hizmetleri Yoluyla Kayıtlı Kadın İstihdamının Destek-

lenmesi Projesi" ile 0-24 aylık çocuğu olan ve kadınlara aylık 320 avro destek verileceği, ek birtakım kriterleri de sağladığı takdirde bu desteğin 416 avroya kadar çıkacağı ifade ediliyor. Ayrıca projeden faydalanabilmek için "Başvuru tarihi itibarıyla son bir yıldaki ortalama brüt ücreti, asgari ücretin brüt tutarının iki katını aşmamak" şartı getiriliyor. Projenin tanıtımı "Çocuk bakım desteği ile sigortalı çalış, çalıştır!" olarak yapılıyor.

"Torununa bakana teşvik projesinin"

ise patronların talebi ile oluşturulduğu belirtiliyor. Proje ile küçük çocuğu olan kadınların çalışmasının önünün açılacağı, torununa bakan babaanne ya da anneanneye maddi destek sağlanacağı hem de çocukların güvenli bir şekilde bakılacağı ifade ediliyor.

Birbirinin peşi sıra gelen bu "teşvikler" kadınların çalışma hayatına katılabilmesi için "olumlu destek projeleri" olarak sunuluyor. Ancak iki projenin de işçi, emekçi kadınların sırtına yüklenen

çocuk bakımını kalıcı olarak çözmediği aksine "evde çocuk bakımını" meşrulaştırdığı görülmektedir. Ayrıca patronlar içerisinde oldukları ekonomik krizi aşmak için ucuz emek gücü olarak gördüğü kadın işçilere ihtiyaç duymaktadır. Bu sebeple kolları sıvayan AKP iktidarı da kadınların çalışma yaşamına katılmasının önünde engel olan çocuk bakımına sözde ve geçici çözümler bularak kadın işçileri sömürmenin önünü açmaya çalışmaktadır.

İşçi-emekçi kadınların bu sözde ve geçici teşviklere kanmaması, sorunun kalıcı çözümü olan "ücretsiz ve nitelikli kreş" talebini yükseltmesi gerekmektedir.

Devrim Okulları başlıyor...

Bu davet bizim!

"Bir ağaç gibi tek ve hür, bir orman gibi kardeşesine"

AKP iktidarı dindar ve kindar nesil yetiştirme projesini adım adım hayata geçiriyor. Siyasi krizlere paralel olarak sürekli değişen sınav ve eğitim sisteminin çürümüşlüğü akıyor. Eğitimin bilimsel içeriğini tamamen boşaltmak için kolları sıvamış bulunan AKP iktidarı, evrim teorisini ders kitaplarından çıkartırken 15 Temmuz darbe girişimine genişçe yer vermiş bulunuyor.

Onlar istiyorlar ki "itaat edelim" ve böylece "rahatlayalım." Bizleri sınavları ile eleyen, müşteri yerine koyup soyan, istismar eden sisteme karşı "Tek yol devrim!" diyoruz. Gençlik olarak sistemin çarkları arasında sıkışıp kalmayacağız. Nesne değil özne olduğumuz mücadele içerisinde, hayatın kendisini okul olarak görüyoruz. Tüm baskılara birliğimizin gücüyle karşı koyuyoruz. "Bir ağaç gibi tek ve hür, bir orman gibi kardeşesine" yaşayabildiğimiz sınırsız, sınıfsız, sömürsüz bir dünya için kollarımızı sıvıyoruz. "Bu davet bizim!" Müfredatını kendi belirlediğimiz devrim okullarında tüm liselileri yerlerini almaya çağırıyoruz.

1. Ders: Liseliler birliğe, DLB'ye!

Baskıların karşısında birlik olmak zorunluluk. Liselilerin ve meslek liselilerin birliğini tartışacağız.

2. Ders: Tek yol "devrim!"

Devrimler tarihinde kısa bir yolculuk yapacağız.

3. Ders: Yeni dönemde Liselilerin Sesi yükseliyor.

Önümüzdeki dönemi birlikte planlayacağız.

Küçükçekmece:

30 Ocak: Tartışmalar.

1 Şubat: "Fabrikada tütün sarar". Tütün fabrikasını geziyoruz.

3 Şubat: "Dalga" filmi izliyoruz.

Yer: Küçükçekmece İşçilerin Birliği Derneği

Halkalı Caddesi, Namık Kemal Mahallesi, No: 113, Kat: 4, Sefaköy (AREL Üniversitesi ileri, Vakıfbank karşı)

İletişim: 0536 714 62 06

Esenyurt:

31 Ocak: Tartışmalar

1 Şubat: "Fabrikada tütün sarar" Tütün fabrikasını geziyoruz.

Yer: Esenyurt İşçi Kültür Evi
Yenikent Mah. Şehit Serkan Kema-loğlu Sok. 25/A (Eskule otopark girişi karşı sokağı) Esenyurt

İletişim: 0506 146 4075

İstanbul Anadolu Yakası:

Kartal Üç Fidan Gençlik Kültür Evi

İletişim: 0 536 814 13 24

DEVRİMCİ LİSELİLER BİRLİĞİ

Tutsaklar gazetemize gönderdikleri kartlarla yeni yıl mesajlarını ilettiler. 16 Ocak'ta elimize ulaşan mesajlarda, Kırıkkale F Tipi Hapishanesi'ne gönderdiğimiz gazetelerin de kendilerine verilmemesini istedikleri görüldü.

*

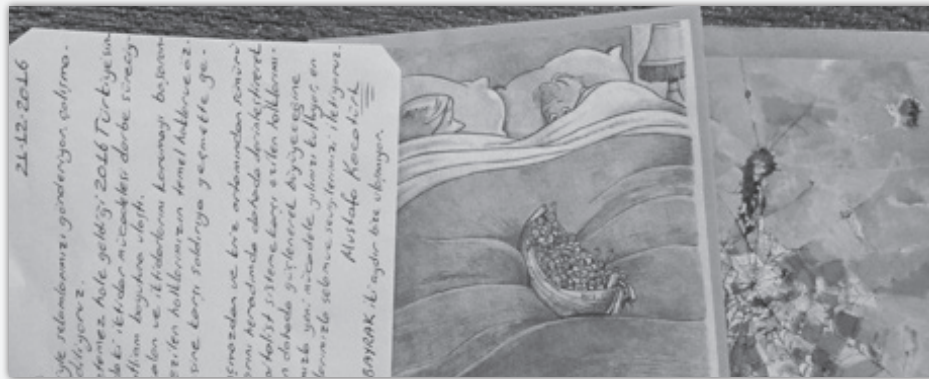
Merhaba Dostlar,
İyi olmanız dileğiyle selamlarımızı gönderiyor çalışmalarınızda başarılar diliyorum.

Yönetenlerin yönetemez hale geldiği 2016 Türkiye'sinde egemenler arasındaki iktidar mücadelesi darbe süreciyle birlikte kitlesel katliam boyutuna ulaştı.

Darbeye maruz kalan ve iktidarlarını korumayı başaranlar ise; işçi-emekçi ezilen halklarımızın temel haklar ve özgürlükler mücadelesine karşı saldırıya geçmekte gecikmediler.

İçine düştükleri açmazdan ve kriz ortamından sömürü ve şiddet politikalarını her adımda daha da derinleştirerek çıkmaya çalışan kapitalist sisteme karşı ezilen halklarımızın direniş saflarının daha da güçlenerek büyüyeceğine olan sarsılmaz inancımızla yeni mücadele yılınızı kutluyor, en içten devrimci duygularımızla selam ve sevgilerimizi ileti-

Devrimci tutsaklardan 2017 mesajları

yoruz.

Mustafa Kocatürk

F Tipi Hapishane

Hacılar/KIRIKKALE

21.12.2016

Gönderdiğiniz Kızıl Bayrak iki aydır bize ulaşmıyor.

*

Merhaba

Yeni yıl kutlama kartınızı bugün aldım teşekkür ederim. Aslında ben de size göndermeye hazırlanıyordum. Siz benden erken davranmışsınız.

Emperyalizmin ve işbirlikçi gerici, fa-

şist rejimlerin saldırıda sınır tanımadıkları, ama buna karşın ezilen, sömürülen emekçi halk kitlelerinin hak ve özgürlükler uğruna yürüttükleri mücadelelerin geliştiği bir yılı geride bırakmaya hazırlandığımız yeni bir yıla girmeye doğru adım atıyoruz.

Ancak beraberinde tüm olumsuzluklara ve zorluklara rağmen insanın insanca yaşayabileceği bir dünya yaratma pratiğini tarihe not düşüyoruz.

Faşizme, şovenizme ve her türden gericiğe karşı demokratik halk devrimini, ezilen ve sömürülen işçi-emekçiler

için biraz daha görünür hale getiren şehitlerin haykırışları geleceğe olan inancı güçlendiriyor.

Bu inanç ve düşüncelerle 2017 yılının insanın insanca yaşayacağı günlerin yaratılma mücadelesinde yeni kazanımların elde edileceği yıl olması dileğiyle yeni yılınızı kutluyor, başarılar diliyorum.

Tutsak Partizan İsmail Yılmaz

1 No' lu F Tipi Hapishane

C-5-82

Kandıra/KOCAELİ

29.12.2016

*

Değerli Dostlar,

Umut mu umutsuzluk mu, sevinç mi keder mi galip gelecek hayata? Rüzgar hangi yönden esecek yeni yılda, henüz cevaplanabilmiş sorular değil. Fakat havada, müthiş olan bir şey var. O da yer yüzünü saran kaosu yarattığı hayalet!

2017'nin zincirlerini parçalamış bir dünya düşümünün ve özgürlük tutkumuzun hayata egemen olduğu bir yıl olmasını dilerken, çalışmalarınızda da kolaylıklar ve başarılar diliyoruz.

Tutsak Kadın Partizanlar

Kadın Kapalı Hapishanesi / Gebze

30.12.2016

**Bir haberim var size
Telgraf direklerinin demir saçlarını
titreten bir haber
Fakat en büyük tehlike
Kıramaz birbirine kenetlenen
kolların zincirini
Kenetlenin
Öldü Lenin !...
Nazım Hikmet**

**Büyük Ekim Devrimi'nin önderi
V. İ. Lenin'i ölümünün 93. yılında
saygıyla anıyoruz!**